

Tiểu “Đệ Đệ” Của Hoàng Đế

Contents

Tiểu “Đệ Đệ” Của Hoàng Đế	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	6
4. Chương 4	7
5. Chương 5	9
6. Chương 6	10
7. Chương 7	11
8. Chương 8	12
9. Chương 9	14
10. Chương 10	15
11. Chương 11	16
12. Chương 12	17
13. Chương 13	18
14. Chương 14	20
15. Chương 15	21
16. Chương 16	22
17. Chương 17	23
18. Chương 18	24
19. Chương 19	25
20. Chương 20	26
21. Chương 21	27
22. Chương 22	28
23. Chương 23	29
24. Chương 24	31
25. Chương 25	32
26. Chương 26	33
27. Chương 27	33
28. Chương 28	35
29. Chương 29	36
30. Chương 30	36
31. Chương 31	38
32. Chương 32	39
33. Chương 33	39
34. Chương 34	41
35. Chương 35	42

Tiểu “Đệ Đệ” Của Hoàng Đế

Giới thiệu

Thể loại: Hài, pink toàn tập ko chút ngược, cung đình, 1×1, công sủng thụ, huyền huyền, sinh tửPair

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-de-de-cua-hoang-de>

1. Chương 1

Bảo Bảo đã chết.

Lơ lửng giữa không trung, đối diện với thân xác của mình, sau nửa ngày bé vẫn không có phản ứng gì.

Chuyện gì đang diễn ra vậy?

Bé cố gắng nhớ lại tất cả những chuyện đã xảy ra, cuối cùng cũng có được đáp án.

Bé, là một tên ăn mày, gọi là Bảo Bảo, vì nhặt một đồng tiền rơi giữa đường mà bị xe ngựa tông chết.

Thật là bi thảm!

Đang lúc Bảo Bảo ai oán cho cuộc đời của mình, thì đột nhiên ở trước mặt bé hiện ra hai vị quỷ sai, một vị bạch y một vị hắc y, đây chắc là Hắc Bạch vô thường mà thể nhân thường bảo đi.

Bé thật ngoan ngoãn, tùy ý hai vị quỷ sai mang đi, trước lúc chia tay, bé còn lưu luyến không rời, hướng về phía thân thể mà bé đã dùng suốt 15 năm qua để cáo biệt.

Tiểu Bảo Bảo quỳ gối trên nền đá màu xanh trong điện Diêm La, ánh mắt hiếu kỳ nhìn chòng chọc về phía trước, bé thật cao hứng khi phát hiện ra, nguyên lai Diêm La Vương một chút cũng không uy nghiêm hung ác như mọi người thường nói.

Tại trên điện cao cao, có một bóng dáng, thân hình cùng Bảo Bảo không sai biệt là bao, lớn lên cực kỳ đáng yêu.

“Diêm La đại nhân, ngài thật đẹp nha.”

Đơn thuần Bảo Bảo hâm mộ nói, nhìn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn mập mạp trắng trắng của Diêm La Vương, ảo tưởng muốn cắn lấy một cái để xem xem có hương vị gì, non mềm như vậy, nhất định cũng ăn ngon như bánh bột lọc ha.

Nghĩ đến mỹ vị của bánh bột lọc, bé không khỏi nuốt một ngụm nước bọt, bé từ nhỏ đến lớn, chỉ ăn qua bánh bột lọc một lần duy nhất, lần đó bé nhặt được cũng do tiểu hài tử của một kẻ có tiền không thèm ăn nữa mà quăng xuống đất.

Hương vị diêm diêm, thơm thơm, bé đều không nỡ ăn, chỉ cắn một cái liền dấu đi, nhưng cuối cùng lại bị một tên ăn mày cường tráng khác đoạt đi, bé vì thế đã khóc rất lâu, loại hương vị ấy làm cho bé yêu thích vô cùng.

“Người chính là Bảo Bảo sao?”

Diêm La Vương lên tiếng, thanh âm diêm diêm tinh tế, làm cho Bảo Bảo một hồi mê đắm, lại nhớ đến bánh bột lọc.

“Người là Bảo Bảo sao?”

Gặp câu hỏi không được trả lời, Diêm La Vương có chút tức giận, lặp lại một lần nữa.

“Dạ...”

Bảo Bảo sợ đến gật cả đầu, khuôn mặt của bé vừa nhỏ vừa đẹp, chỉ có bàn tay hơi lớn, con mắt vừa to vừa đen lại rất sáng, lông mi thật dài chớp chớp, lá chã chực khóc.

“Này, người đừng khóc a...”

Phát hiện người quỳ dưới điện bị mình dọa đến mức sắp khóc, tiểu Diêm Vương thần tình luống cuống, hôm nay phụ thân của hắn lên trời làm công sự, tất cả các việc đều đòi cho hắn xử lý, hắn vốn không có kinh nghiệm gì, gặp phải loại chuyện này, thật không biết nên làm gì.

Lên tiếng an ủi ngược lại còn làm cho nước mắt của Bảo Bảo rơi xuống, tiểu Diêm Vương quỳnh lên, cũng không quan tâm cái gì là tôn ti, chạy xuống điện dỗ dành bé.

Đồng dạng là hài tử nên cũng rất dễ kết giao, không lâu sau, một thần một quỷ liền sôi nổi lên.

Bảo Bảo thật cao hứng khi có một người bạn, bé từ nhỏ đã phải sống trong cảnh cô độc, có được bạn bè luôn luôn là ước mơ lớn nhất của bé, mà tiểu Diêm Vương cũng vì thân phận cao quý nên người trong phủ đều đối với hắn vô cùng cung kính, một tiểu hài tử như hắn luôn phải chịu cảnh sống trong sự buồn bực như vậy, do đó, khi tìm được một người không sợ hắn, tự nhiên liền thân mật.

“Người như thế nào lại chết a?”

Chơi cứ chơi, miệng vẫn cứ nói, tiểu Diêm Vương theo thông thường mà hỏi, trên thực tế những thông tin sinh tử này đều được ghi chép lại trên sổ, không cần hỏi hắn cũng sẽ biết.

“Bị xe ngựa tông chết.”

Bảo Bảo thành thực trả lời, cắn lấy điểm tâm tiểu Diêm Vương vừa mới cho hắn, ăn thật ngon nha.

“A, bị xe ngựa... Khoan đã, chờ chút, người nói, người là bị xe ngựa tông chết!?”

Tiểu Diêm Vương lấp bắp kinh hãi, là hắn nhìn lầm rồi ư, vì sao trên sổ lại ghi hắn bị băng tuyết rơi xuống đập chết?

“Đúng vậy, chiếc xe ngựa chạy thật nhanh nha, chỉ chớp mắt đã không thấy tăm hơi...”

Không biết tính nghiêm trọng của sự việc, Bảo Bảo chỉ lo ăn lấy điểm tâm, không có chú ý tới sắc mặt của tiểu Diêm Vương đã bắt đầu chuyển xanh.

“Tiểu Hắc tiểu Bạch! Đây là thế nào hả!?”

Hắn lập tức gọi Hắc Bạch vô thường, tra rõ chân tướng của sự việc.

Không được gọi ta là tiểu Hắc (tiểu Bạch).

Hai vị quỷ sai rất muốn kháng nghị, nhưng đối với chủ nhân tương lai, bọn họ lại không dám mở miệng, chỉ có thể ở trong lòng lén ai oán.

Sau một lúc điều tra, Hắc Bạch vô thường cũng trắng không còn chút máu, trời ạ, sẽ không là... Bắt nhầm người đi!

Bọn họ vội vã lật lại sổ sinh tử, xác nhận chính mình thật sự gạch sai tên rồi!

Vậy người kia là ai!?

Bọn họ nhìn chăm chú vào Bảo Bảo, như muốn dùng ánh mắt đem người nuốt vào, làm cho Bảo Bảo rụt thân thể, thật đáng sợ nha, chẳng lẽ bọn họ đói bụng sao? Đơn thuần Bảo Bảo khó hiểu, tự hỏi lấy vấn đề này.

“Trời ạ!”

Sau một lúc tìm tòi, Hắc vô thường cuối cùng tại sổ sinh tử tìm được tên Bảo Bảo.

“Đứa bé... Đứa bé này...”

Hắc vô thường khuôn mặt lại chuyển đen, thanh âm run rẩy, tuy nhiên mặt hắn vốn cũng rất đen, lại thêm cái này, càng giống than đen, làm cho Bảo Bảo nhìn không được cười lên.

“Tìm được rồi sao?”

Bạch vô thường cùng tiểu Diêm Vương lập tức tiến lại gần, sau khi thấy rõ bản ghi chép, cũng cứng ngắc lại.

Sổ sinh tử viết:

Bảo Bảo, hoàng hậu của Thiên Thần hoàng triều, hưởng thọ 87 tuổi!

“Không thể nào...”

Hắc Bạch vô thường gượng cười, bọn họ chẳng những gạch nhầm tên, lại còn gạch ngay cái người không thể động vào!

Tên ăn mày gầy còm này, cứ nhiên sau này sẽ trở thành hoàng hậu!

Như vậy là bọn họ đã phạm vào giới luật của trời mất tiêu rồi! Nếu như chỉ là râu ria, người thường, miễn cưỡng còn có thể tránh được một kiếp, nhưng đối phương lại là hoàng hậu, là thiên mệnh, tội này, bọn họ không thể đảm đương nổi a!

“Tiểu Diêm Vương, người nhất định phải cứu lấy chúng ta!”

Hắc Bạch vô thường lập tức quỳ xuống, ôm lấy tiểu Diêm Vương cầu cứu, tiểu Diêm Vương cũng không biết làm sao, hắn muốn cho Bảo Bảo hoàn dương, nhưng địa phủ một khắc bằng một ngày ở nhân gian, dù gì đã qua vài canh giờ, nhân gian chỉ sợ đã qua mấy ngày, thân thể của Bảo Bảo chắc chắn không thể dùng được nữa!

Bây giờ làm sao cho phải đây!?

Tính thời gian, Diêm Vương từ trên thiên đình cũng gần trở lại rồi, nếu cho phụ thân biết xảy ra chuyện này, ba người đều không có quả ngon để ăn.

Được, trước tiên phải tiễn hắn đi đã, đúng rồi!

Tiểu Diêm Vương linh quang lóe lên, Bảo Bảo không phải hoàng hậu ư, số mạng tự nhiên cùng người thường bất đồng, huống chi cơ thể của thiên tử chính là cực dương, chỉ cần làm cho Bảo Bảo nhập vào trên người của thiên tử là được.

Tuy nhiên thiên tử chính là long dương, quỷ không thể nào lại gần thân thể của hắn, nhưng hoàng hậu trời sinh đã cùng hắn tương phụ tương thừa, cho dù Bảo Bảo có ám vào cũng sẽ không có bài xích.

Cứ như vậy đi!

Tiểu Diêm Vương cùng Hắc Bạch vô thường thương lượng xong, đều đồng ý, tuy nhiên lúc thực hiện sẽ có một vài vấn đề nhỏ, bất quá trước bảo trụ mạng nhỏ vẫn quan trọng hơn!

Phân phó Hắc Bạch vô thường đi chuẩn bị, tiểu Diêm Vương bắt đầu công cuộc lừa gạt Bảo Bảo.

“Bảo Bảo à, ngươi có muốn trở lại nhân gian không?”

Bảo Bảo trợn tròn con mắt, khó hiểu hỏi lại hắn, bộ dáng thiên chân khả ái này, làm cho tiểu Diêm Vương cảm thấy có vài phần tội lỗi, nhưng nghĩ lại, hắn cái này là vì đền bù lỗi sai, cũng là thành toàn một đoạn nhân duyên, nghĩ đến đây thì ổn hạ tâm, đúng là hoa ngôn xảo ngữ tự dối bản thân.

“Sẽ có rất nhiều món ăn ngon đó nha, có các loại điểm tâm này, còn có tình nhân của ngươi sẽ sủng ngươi...”

Tiểu Diêm Vương nói rất ba hoa chích chòe, có cái gì đều mang ra dùng, mục đích cũng vì muốn Bảo Bảo động tâm.

“Thật vậy chăng?”

Bảo Bảo tâm có chút động, sẽ có tình nhân yêu thương nó... Nó cho tới bây giờ vẫn chưa từng được quan tâm qua, thật muốn biết được người sủng sẽ có cảm giác gì...

“Đương nhiên!”

Tiểu Diêm Vương chém đinh chặt sắt khẳng định.

“...Được rồi...”

Do dự một hồi, cuối cùng không cưỡng lại được hấp dẫn, Bảo Bảo cứ như vậy rơi vào quỹ kế của tiểu Diêm Vương...

2. Chương 2

Chiếm được sự đồng ý của Bảo Bảo, Hắc Bạch vô thường lập tức dẫn bé tới nhân gian, mà vì trí hiện tại của ba người đứng là hoàng cung đại nội.

Đã là buổi tối, hoàng đế cũng trở về tẩm cung của mình, đang tự hỏi đêm nay nên chiêu vị phi tử nào để thị tẩm, đột nhiên, một cơn gió lạnh thổi tới, làm cho hắn run rẩy.

“Bảo Bảo, người kia chính là một nửa của ngươi, người nhất định phải hảo hảo nắm chắc nha.”

“Chúng ta đem người đưa đến nơi có dương khí mạnh nhất trên người hắn để duy trì hồn phách cho người, ngàn vạn lần không nên ly khai hắn.”

Hắc Bạch vô thường mang sự tình công đạo xong, liền rời đi, chỉ để lại hồn phách của Bảo Bảo nửa khó hiểu, nửa sững sờ đứng tại chỗ.

Ý của bọn họ, là làm cho nó lưu lại bên người nam nhân này sao?

Bảo Bảo suy nghĩ thật lâu, cuối cùng kết luận, nếu bọn họ đã nói vậy, thì nó nhất định sẽ đi theo nam nhân này.

Nhưng, như vậy, nó sẽ có thức ăn ngon sao?

Đối phương nhưng lại không thể nhìn thấy nó nha!

Tại trước mặt nam nhân lúc ẩn lúc hiện một hồi lâu, Bảo Bảo có chút nổi giận, con người làm sao có khả năng thấy được quỷ! Nó bị gạt rồi!

Nhưng Bảo Bảo thiện lương dù cho có tức giận nhưng sẽ không oán hận người khác, bé chỉ sinh khí một hồi, liền quay lại bình thường bay qua bay lại trong phòng quan sát bài trí xinh đẹp.

“Di Nhiên...”

Bảo Bảo nghe thấy nam nhân mở miệng nói, âm thanh trầm trầm sâu thẳm cũng rất thuận hậu, làm cho người ta có cảm giác như đang chìm đắm trong đó.

“Vâng, hoàng thượng muốn mời vị nương nương nào thị tẩm ạ?”

Một thiếu niên đáng người nhỏ nhắn xinh xắn khi nghe tiếng liền tiến vào cung kính hỏi thăm, Bảo Bảo thuận theo thanh âm nhìn lại, là một hài tử rất đáng yêu, cùng hắn không sai biệt lắm, hàng lông mày tiết lộ tính tình ôn nhu, lập tức, Bảo Bảo đối với hắn liền có hảo cảm, có một loại xúc động muốn kết giao bằng hữu.

“Đức Phi đi...”

Nam nhân đáp lại, thiếu niên lập tức thối lui rời đi, tẩm cung to như vậy chỉ còn có nam nhân cùng Bảo Bảo.

Lúc này, Bảo Bảo tiến lại gần nam nhân, một người một quỷ đối mặt với nhau, khoảng cách cơ hồ bằng không, Bảo Bảo nhìn kĩ lấy tướng mạo của nam nhân.

Mi mắt cao vút nhập tâm, ánh mắt sắc bén, cái mũi anh tuấn, môi mỏng nhếch lên, tổng hợp lại, là một vị mỹ nam tuấn lãng, nhưng mơ hồ lộ ra sự lạnh lùng cùng khí phách nhìn xuống chúng sinh.

Bảo Bảo phát hiện tim mình bỗng đập thành thịch cực kì nhanh, nó sao lại thế này?

Là sinh bệnh sao?

Chưa bao giờ có cảm giác như vậy nên Bảo Bảo có chút bối rối, bé bất an nhích gần về phía nam nhân nhưng do lúc trước đã đứng quá gần rồi, nên bây giờ môi bé đã chạm lên môi của nam nhân.

Dù chỉ lướt qua rất nhanh, cũng đủ làm cho Bảo Bảo mặt đỏ tim đập không ngừng.

Độc Cô Tuyệt đồng dạng cũng cảm nhận được khác thường, tựa hồ có cái gì đó mềm mại hôn lên hán, nhưng trước mắt lại không có bất kỳ thứ gì, chẳng lẽ do hán tưởng tượng sao?

Nhưng sự đụng chạm nhẹ nhàng này, lại làm cho hán cảm thấy cực kỳ thỏa mãn, đáy lòng tràn lên một cổ vui sướng, như là tìm được một nửa kia của mình...

Đợi cho Di Nhiên mang Đức Phi tới, Độc Cô Tuyệt đã mất đi hứng thú, hán trong đầu chỉ nghĩ đến nụ hôn như có như không vừa rồi.

Đức Phi lại không rõ tâm tư của hán, khó được hán cho gọi thị tẩm, nàng đã sớm bị cuồng hỉ xông văng đầu, chủ động dán lên, dâng lên một nụ hôn nhiệt tình.

Độc Cô Tuyệt chán ghét đẩy nàng ra, mùi hương tràn đầy son phấn, cùng nụ hôn nhẹ lúc trước căn bản không thể so sánh được!

“Di Nhiên, mang nàng xuống dưới, đêm nay không cần tìm phi tử.”

Độc Cô Tuyệt vừa nói, Đức Phi mắt choáng váng, nàng làm sai cái gì sao?

Không kịp hỏi rõ nguyên nhân, nàng đã bị mang ra tẩm cung, nàng cũng không biết, đây là nàng lần cuối cùng nhìn thấy hoàng đế, cũng là lần cuối cùng hoàng đế triệu cung phi thị tẩm...

Bảo Bảo lúc này vẫn còn đang thương tâm, từ lúc chứng kiến nam nhân hôn nữ nhân xinh đẹp kia, lòng của nó rất đau, giống như có ai đó dùng sức đâm vào, rất đau rất đau, cơ hồ khiến nó phải rơi lệ.

Nó không cần nam nhân chạm vào người khác!

Lần đầu tiên có dự cảm độc chiếm mạnh như vậy, Bảo Bảo vì tính ích kỉ của mình mà cảm thấy xấu hổ, nhưng dù cho vậy, ý nghĩ đó càng ngày càng mãnh liệt.

Đột nhiên, nó phát hiện trên người mình tản mát ra một vòng bạch quang, người dần dần biến mất, chẳng lẽ bởi vì lòng tham của nó mà chọc giận lên ông trời, ông trời muốn trừng phạt nó sao?

Bảo Bảo khổ sở nghĩ, nếu thật như vậy, vậy nó, sẽ không còn được gặp lại nam nhân này nữa rồi...

3. Chương 3

Nhưng lại xảy ra một chuyện ngoài ý muốn, lúc Bảo Bảo lần nữa thanh tỉnh, phát hiện mình cách nam nhân càng gần, cơ hồ là dán cùng một chỗ, điều này làm cho tim của bé cứ đập thành thịch như muốn nhảy ra, khẩn trương đến nỗi ngay cả tay chân cũng không biết nên buông lỏng như thế nào.

Nhưng bé rất nhanh phát hiện, vấn đề này không cần suy nghĩ nhiều, bởi vì, bé không thấy chân của mình!

Bé sợ hãi nhìn chòng chọc phía dưới, hai cái chân nhỏ đã không thấy bóng dáng, ngược lại trở thành một sợi dây tinh tế nổi bé cùng với nam nhân kia, quan trọng là, cả người bé đã bị cột vào nam căn vừa thô vừa đen của người nam nhân kia!

Bảo Bảo hoảng sợ nhìn đại bóng của nam nhân, lại so so với mầm đậu nho nhỏ của chính mình, hiểu kì vì cái gì lại có sự khác biệt này.

Bây giờ đã là gần khuya, nam nhân đã đi ngủ, hẳn đương nhiên không biết mình đang bị một con tiểu quỷ nhìn chăm chú, ngủ rất an ổn.

Bảo Bảo là hảo haid tử có tinh thần tìm tòi nghiên cứu, bé nếu thấy cái gì kỳ quái, liền có ý niệm phải làm rõ trong đầu, thế là, bé đưa tay sờ sờ cây đại bóng tử.

A?

Cái này có một cái khe, Bảo Bảo dùng đầu ngón tay chọc chọc, còn đẩy ra chút ít, bé phát hiện sợi tuyến buộc lấy bé bắt nguồn từ nơi này, bé nhẹ nhàng túm lấy sợi tuyến muốn kéo ra bên ngoài, nam nhân đột nhiên phát ra một tiếng rên rỉ, sợ tới mức bé lập tức dừng tay, nhưng lòng hiếu kỳ vẫn còn không ít.

Chuyển mục tiêu sang cây đại bóng tử, bàn tay nho nhỏ vươn lên muốn cầm, nhưng cây gậy này thật sự quá thô, Bảo Bảo tay lại quá nhỏ, chỉ có thể ôm lấy một nửa.

Bảo Bảo buồn rầu nhăn mi, nhưng rất nhanh cười lên dân ra, nó còn có một tay nha, thế là tay kia cũng bắt đầu làm việc, sau khi đã nắm trọn cây gậy, Bảo Bảo cao hứng cười ha hả, thơ ngây không có toan tính gì.

Bề mặt lại có gân xanh thô thô đang nhảy lên, vì sao có thể như vậy nhỉ, Bảo Bảo sờ lên đại bóng của nam nhân, lại đụng đụng đậu đỏ của mình, cảm giác hoàn toàn bất đồng.

Nam nhân không những thô còn rất nóng, thực cứng, còn của nó lại mềm, trơn bóng.

Nhưng...

Bảo Bảo xấu hổ đỏ mặt, nó vẫn rất yêu mến nam nhân...

Không hiểu chuyện nam nữ, Bảo Bảo không biết hiện tại hành vi này đại biểu điều gì, làm không biết mệt, tiếp tục thăm dò.

Bé phát hiện, chỉ cần dùng lực ma sát đại bóng của nam nhân, nó sẽ càng biến lớn, nóng đến bỏng tay, còn cứng hơn nữa, như muốn đâm vào cái mông nhỏ của bé...

Hảo xấu hổ a!

Tuy nghĩ như vậy, nhưng động tác vẫn không ngừng, nghe được hơi thở của nam nhân, Bảo Bảo cảm giác mình cũng nóng lên...

Lúc đỉnh cây gậy của nam nhân phun ra chất lỏng màu trắng, Bảo Bảo cũng phát hiện thân thể trong suốt của mình dần dần rõ hơn, bạch dịch càng nhiều, nó càng có thể chạm vào những vật khác a!

Đang lúc bé vui mừng khôn xiết, nam nhân mở mắt ra...

4. Chương 4

Độc Cô Tuyệt phát hiện mình thật sự rất trấn định, cho dù trước mắt có phát sinh chuyện khác thường đến đâu cũng không kinh hoảng.

Khi hắn mở mắt ra, liền thấy một vật thể màu trắng trôi nổi ở trên người, vật kia hình dáng giống người, bất quá chỉ không có chân mà thôi.

“Người là ai?”

Hắn mở miệng một cách tỉnh táo, không có bị sự kiện quỷ dị trước mắt mà hù chết, chỉ là cảm thấy có chút giật mình.

Đem cái quỷ hồn đang nổi trên người mình nhìn kỹ mấy lần, Độc Cô Tuyết tò mò vươn tay ra sờ lên, toàn thân lạnh buốt, nhưng ở giữa mùa hè oi bức như thế này, thì ngược lại đây sẽ là một gối ôm rất tốt.

Hơn nữa cảm giác rất nhẵn mịn, lúc tay sờ lên dường như bị niêm trụ lại, không thể ly khai cái loại cảm xúc bóng loáng này.

“Ta... Ta gọi là... Bảo Bảo...”

Hành vi trộm đạo của mình bị phát hiện, Bảo Bảo xấu hổ mà cúi đầu thật thấp, sợ hãi trả lời, hai mắt thật to dao động bốn phía, ngẫu nhiên vụng trộm liếc đối phương, phát hiện Độc Cô Tuyết đang nhìn mình, lập tức khôi phục bộ dáng mắt xem mũi như một bé ngoan.

“Vì cái gì lại ở đây?”

Độc Cô Tuyết cũng không phải đứa ngốc, đối với sự rục rịch ở nửa người dưới của mình, hẳn so với ai đều tinh tường, tình dục đã bị khơi mào, nhưng đối với những kẻ chưa rõ thân phận, hẳn vẫn làm như không biết.

Hài tử gọi Bảo Bảo này không phải là hậu cung tàn phi, cho dù được hắn sướng hạnh, cũng sẽ không có chỗ tốt gì, hưởng chi, đối phương còn là quỷ, danh lợi hư vinh đối với y thì dùng được gì.

Độc Cô Tuyết nhìn sợi tuyến nổi mình với Bảo Bảo, có cảm giác kỳ quái nói không nên lời.

Cái này cũng rất bình thường nha.

Bất kỳ một nam nhân nào tỉnh lại phát hiện trên nam căn của mình đang trói một tiểu quỷ, nếu không có phản ứng gì mới gọi là quỷ dị.

Nhưng Độc Cô Tuyết cũng không phải là sợ hãi, mà là có một loại vui mừng không thể hiểu được.

Hắn rất yêu mến Bảo Bảo.

Liếc một lần liền thích ngay.

Bảo Bảo thân thể nhỏ nhỏ, làn da bóng loáng làm cho hắn nhìn mà mê đắm, không có son phấn cùng mùi thơm nồng nặc, thay vào đó là mùi hương cỏ xanh nhẹ nhẹ, thấm vào ruột gan.

Hơn nữa ánh mắt của Bảo Bảo quá mức tinh khiết, không có dục vọng, không có tâm kế âm tàn, làm cho hắn cảm thấy rất an tâm cũng rất thư thích.

Bảo Bảo đem sự tình phát sinh nói cho Độc Cô Tuyết nghe, trong nội tâm vô cùng bất an, nó sợ Độc Cô Tuyết không tin nó, dù sao việc này cũng quá mức hoang đường, người bình thường sẽ không có khả năng tin tưởng, cho dù tin, lại có ai sẽ lấy một tiểu quỷ làm vợ, hơn nữa đối phương còn là thiên tử, hoàng hậu sau này nhất định phải là danh môn khuê tú, biết thư hiểu lễ, là hoa thơm cỏ lạ.

Nghe Bảo Bảo nói xong, Độc Cô Tuyết không có hoài nghi một chút gì, bởi vì lúc hắn nhìn Bảo Bảo nói, đôi mắt vô cùng thuần túy, không có xen lẫn một tia lừa gạt.

Sẽ trở thành hoàng hậu của hắn sau này sao?

Độc Cô Tuyết cảm thấy như vậy cũng không tồi, có một hoàng hậu đơn thuần như vậy, nếu so với những nữ nhân muốn tranh thủ tình cảm để giành giật quyền lực kia thì quá tốt rồi.

Hưởng chi lúc Bảo Bảo nhìn hắn, làm cho hắn có chút động tâm, có lẽ, trong thời gian ở cùng một chỗ, Bảo Bảo có thể sẽ thắng được lòng của hắn, chỉ cần y trước sau như một vẫn đơn thuần thiện lương như lúc này . . .

5. Chương 5

Tuy đã tiếp nhận hết thấy sự tình phát sinh trước mắt, nhưng đối với việc phải an trí Bảo Bảo như thế nào, Độc Cô Tuyết vẫn có chút đau đầu.

Mặc dù nói bé là quý nhưng nếu chạm phải bạch dịch của hắn thì sẽ hiện hình, nhưng cái hiện hình này lại chỉ có một nửa, nửa trên rõ ràng có thể thấy được, cùng có thể chạm vào được, nhưng nửa dưới cũng vẫn cứ tại chỗ kia của hắn.

Nếu đi ra ngoài như vậy, đảm bảo những đại thần thị vệ, thái giám cung nữ, tần phi nam sủng không bị dọa chết khiếp mới là lạ.

Căn cứ vào tin tức mà Bảo Bảo cung cấp, sau khi dính phải bạch dịch của hắn, thân thể có thể lựa chọn hoặc là thực thể hoặc vẫn là linh thể, hiệu lực cũng có thể duy trì được vài ngày, Độc Cô Tuyết bởi vậy suy tư một hồi, cuối cùng nghĩ ra một phương án giải quyết.

Lúc ban ngày thì để Bảo Bảo duy trì linh thể, như vậy cũng chỉ có hắn mới có thể nhìn thấy, đến tối, lại làm cho Bảo Bảo hóa thành thực thể.

Dù vậy, khó khăn của việc thực hành vẫn không nhỏ, giữa ban ngày, cho dù người khác nhìn không thấy Bảo Bảo, nhưng Bảo Bảo lại ở trước mắt hắn, lúc ẩn lúc hiện, trông thấy ánh mắt hiếu kỳ của bé, Độc Cô Tuyết vẫn nhìn không được mà hồng bé mấy câu. Mọi người nhìn vào lại thấy hắn như đang lằm bằm lầu bầu, thậm chí có người nhất gan, còn tưởng là hắn dụng phải quỷ, sợ tới mức đi cầu xin bình an.

Buổi tối Độc Cô Tuyết đợi hạ nhân chuẩn bị bữa tối cho tốt liền quát lui bọn họ, chỉ để lại tâm phúc Di Nhiên.

Chờ đến những người khác lui xuống xong, hắn nhẹ nhàng mà vuốt vuốt cái mũi của Bảo Bảo đang ngủ trong lòng ngực của hắn, ôn nhu gọi bé, chuẩn bị dùng bữa tối.

Lúc trước, hắn thấy ánh mắt khát vọng của Bảo Bảo đối với điểm tâm mà đút bé một ít, phát hiện lúc ở dạng thực thể, Bảo Bảo cũng có thể ăn được như người bình thường, tuy nhiên, lại không biết những thứ đó cuối cùng là tới nơi nào, nhưng chứng kiến bộ dáng cắn cắn dục dục bưng lấy điểm tâm như trân bảo của bé, tâm của Độc Cô Tuyết liền mềm nhũn.

Thế là, một ngày ba bữa cộng thêm điểm tâm hoa quả, Bảo Bảo ăn so với hắn còn nhiều hơn, thật sự là một con heo lười.

Độc Cô Tuyết cầm lấy điểm tâm hoa sen trong tay Bảo Bảo, cầm đũa đút cho bé món khác.

“Ngoan, cơm nước xong mới có thể ăn điểm tâm.”

Hắn sủng nịch trên mặt Bảo Bảo hôn một cái, những ngày này, mặt của Bảo Bảo cuối cùng cũng có được một chút thịt, trắng trắng mềm mềm, khiến cho Độc Cô Tuyết chịu không nổi cứ về mãi.

“Ừm... Đã biết...”

Bảo Bảo có chút thất vọng, nhưng rất nhanh liền vui lên, trên bàn bày bảy món, chẳng những màu sắc diễm lệ, mùi vị lại thật thơm, đây là lần đầu tiên trong đời nó được nếm thử những món ngon như vậy.

Lập tức cảm thấy tiểu Diễm Vương không có lừa gạt nó, cuộc sống bây giờ tựa như đang nằm mơ vậy, thật khoái hoạt.

Hơn nữa, y đối với nó thật hảo, mỗi ngày đều ôm nó ngủ cùng một chỗ, còn cho nó ăn thật nhiều thật nhiều thứ mà nó chưa từng thấy qua, nó thích điều đó nhất.

Độc Cô Tuyết nhìn sự khoái hoạt hiện rõ trên mặt Bảo Bảo, trong nội tâm cũng ảm áp, một hài tử đáng yêu như thế, khiến cuộc sống của hắn vô cùng vui vẻ, hắn thật sự cảm tạ ông trời đã cho hắn đoạn tình duyên này, hắn hội hảo hảo quý trọng tiểu tình nhân khờ dại này.

Bảo Bảo vươn bàn tay nhỏ bé muốn gấp món ăn ở xa xa kia, nhưng bắt đắc dĩ do tay quá ngắn, thử nửa ngày cũng không thành công, bé nổi giận lại rút về trong lòng của Độc Cô Tuyết.

Độc Cô Tuyệt nhìn hành động của bé, nở nụ cười ha ha, gấp lên món ăn đó đưa đến bên miệng của Bảo Bảo, trong mắt không giấu được cưng chiều.

Ăn cơm hồi lâu, Bảo Bảo cuối cùng đánh một cái nấc, ăn không vô nữa, lại bắt đầu lăn ra ngủ như một con heo nhỏ, tùy ý Độc Cô Tuyệt mang bé đưa đi tắm rửa...

6. Chương 6

Độc Cô Tuyệt khinh thủ khinh cước cởi bỏ trường bào nửa người trên của Bảo Bảo.

Lần đầu gặp gỡ, thấy bảo Bảo mặc trên người là trang phục của một tên ăn mày làm cho hắn rất đau lòng. Bảo Bảo đáng yêu như vậy, chỉ có quần áo xinh đẹp mới xứng đáng với bé. Vì vậy, hắn đã suy nghĩ thật lâu, cuối cùng cũng nghĩ ra được một biện pháp.

Chính là mang quần áo đem đốt cho bé như cúng cho người chết (=.=), thấy Bảo Bảo có không ít quần áo mới để mặc, hắn một chút cũng không cảm thấy bất ngờ, dù sao chuyện gì kỳ quái hắn cũng đều gặp qua rồi, gặp nhiều sẽ thành quen thôi.

Bất quá bởi vì Bảo Bảo chỉ có nửa người trên cùng hai cái mông nhỏ, cho nên y phục của bé đều không có quần, chỉ là áo dài hơn một chút, vừa vắn che đến bắp đùi của bé, nếu cử động quá mạnh, hai cái mông trắng trắng mềm mềm nho nhỏ như ẩn như hiện, làm cho Độc Cô Tuyệt tâm ngứa khó nhịn nha.

Vì sao lại có một người đáng yêu như vậy hả trời!

Độc Cô Tuyệt vuốt ve Bảo Bảo, nhìn bé vẻ mặt tươi cười vọc nước, trong nội tâm sục sôi không thôi.

Nho nhỏ tay, lồng ngực trắng nõn, hai tiểu anh đào đáng yêu mỹ vị, hai tròng mắt đen bóng như quả nho, thật sự làm cho hắn yêu thích không thể buông tay!

Hận không thể cả ngày nâng trong lòng bàn tay, giấu ở trong miệng mà yêu thương Bảo Bảo của hắn!

“Tuyệt!”

Bảo Bảo hướng hắn cười một cái sáng lạng, lập tức, Độc Cô Tuyệt trong nội tâm như nở hoa, hắn ôm lấy Bảo Bảo đang học cách bò của cún, ôn nhu hỏi:

“Xảy ra chuyện gì?”

Thanh âm ôn nhu đến mức có thể chảy ra nước, nếu để cho những cung phi kia nghe được, nhất định là chấn động vô cùng, từ lúc hắn ngồi lên ngôi vua đến nay, chưa từng có người nào được hắn đãi ngộ ôn nhu như vậy!

Bảo Bảo nhưng lại không biết rõ tính tình thường ngày của hắn, từ lần đầu tiên gặp mặt đến nay, hắn liền đem bé sủng đến mức coi trời bằng vung, bé muốn cái gì cũng chưa bao giờ cự tuyệt qua, tuy nhiên bé lại không ham muốn gì nhiều, nếu có cũng chỉ là một chút ngoạn ý.

“Hoa này rất thơm!”

Bảo Bảo nâng lên một đóa hoa nổi trên mặt nước, cái mũi dán lên hít hà, mùi thật thơm a!

“Bảo Bảo thích thì để ta gọi người mang đến thêm.”

“Oa! Bảo Bảo yêu Tuyệt nhất!”

Bảo Bảo nghe xong hoan hô một tiếng, bổ nhào vào trong ngực của Tuyệt, dâng lên một cái hôn môi.

Độc Cô Tuyệt thuận tay ôm lấy bé, dùng tay giữ bé lại, hôn càng nồng nàn.

Cứ đơn thuần như vậy lại làm cho hắn thích nhất, cho dù Bảo Bảo có muốn vàng bạc ngọc quý kỳ trân dị phẩm hắn cũng sẽ cho bé, nhưng Bảo Bảo lại dễ dàng thỏa mãn như thế, chỉ bằng vài đóa hoa, vài món đồ chơi, vài đĩa điểm tâm nhỏ, thì có thể làm cho bé cười đến hưng phấn.

Nụ hôn dần dần trở nên triền miên, Bảo Bảo vô lực nhuỷ tại trên người của hắn, thân thể lạnh lạnh chạm vào lồng ngực nóng như lửa, chẳng những không làm giảm nhiệt độ của hắn, ngược lại càng làm cho lửa cháy càng to!

“A, Tuyệt, đại bồng tử to hơn này.”

Bảo Bảo như là đang chứng kiến cái gì đó tân kỳ, nhìn chòng chọc hạ thân của Độc Cô Tuyệt không tha.

“Ta còn chưa tới lúc nhịn không được.”

Trong mắt của Bảo Bảo, đại bồng tử là một món đồ chơi của bé, cộng thêm việc bé không hiểu rõ những hành vi này giữa tình nhân mới có thể có, bởi vậy bé cũng sẽ không cảm thấy quá mức ngưỡng chừng.

“Bảo Bảo ngoan...”

Độc Cô Tuyệt nắm bàn tay của Bảo Bảo chạm đến phân thân của hắn, ma sát lên xuống, cảm thấy dục vọng trong bàn tay lạnh buốt kia từ từ bùng bùng phần chấn

7. Chương 7

“Tuyệt không thoải mái sao?”

Bảo Bảo lo lắng nhìn Độc Cô Tuyệt, tại sao hắn lại thở gấp gấp như vậy.

“Không... Rất thoải mái...”

Độc Cô Tuyệt lộ ra một cái mỉm cười trấn an, hắn thật sự chịu không được, nào có đạo lý mỹ thực trước mắt lại không ăn!

Hắn cũng không phải là Liễu Hạ Huệ, tuy nhiên Bảo Bảo không có ý hấp dẫn hắn, nhưng nhất cử nhất động của bé cũng đủ làm cho tình dục của hắn bùng bùng.

Bàn tay sắc lang hướng mộng của Bảo Bảo mà tiến, nhờ vào nước ẩm làm trơn, Độc Cô Tuyệt cẩn thận thăm dò, một lòng muốn nhẹ nhàng.

Lại nhỏ lại căng! Tiến vào khẳng định cực sướng!

“Tuyệt... Thật kỳ quái...”

Bảo Bảo nhú mày, Tuyệt sao lại đem ngón tay đâm vào tiểu huyết của nó vậy. Tuy không đau, nhưng cảm giác rất kỳ quái.

“Bảo Bảo ngoan...” Độc Cô Tuyệt bắt đầu dụ dỗ Bảo Bảo đơn thuần, “Là thoải mái đó...”

Chắc chắn sẽ không đau, Độc Cô Tuyệt đối với kỹ thuật của chính mình rất tự tin.

Khi mọi chuyện đã chuẩn bị xong, đang định tiến vào, hắn đột nhiên khóc thét một tiếng.

“Đau quá!”

Bảo Bảo thấy sắc mặt Độc Cô Tuyệt chuyển xanh, đại bồng tử của hắn cũng mềm nhũn ra, có chuyện gì vậy?

Độc Cô Tuyệt thấy Bảo Bảo lo lắng, trong nội tâm cũng rất buồn bực nha!

Đang lúc hắn muốn tiến vào, lại phát hiện một sự thật bi ai — bởi vì tiểu huyết của bé có sợi dây... Mà sợi dây hiện tại lại quá ngắn... Bởi vậy... Hắn căn bản không thể nhét vào a!

Nếu hướng bên trong mà tiến, sợi dây sẽ giật lấy phân thân của hần, cái loại thống khổ đó, không thể dùng lời mà nói ra được!

Ông trời kia, đã đem bé cho ta, sao lại còn muốn hần cấm dục nữa!

Độc Cô Tuyết dưới đáy lòng khóc lóc kể lể, nam nhân nếu chưa được thỏa mãn dục vọng, một khi oán hận chính là rất khủng bố.

Bảo Bảo bị hần hù đến, nhưng rất nhanh chuyển dời sự chú ý đến vật khác.

“Hắc hắc, nắm nắm...”

Bảo Bảo vui mừng như phát hiện chuyện gì mới lắm, kêu la lấy, cũng khiến Độc Cô Tuyết chú ý.

Cây nắm?

Độc Cô Tuyết cảm thấy hoang mang, trong bồn tắm ở đâu ra cây nắm?

Bảo Bảo lại cao hứng dùng bàn tay nhỏ bé đâm đâm cây đại bông tử, đỉnh của nó thật giống như cây nắm a...

Không biết có thể ăn được không...

Nhớ tới vài ngày trước có ăn qua cây nắm, mùi vị ngon như vậy làm cho Bảo Bảo có chút thèm, hai mắt chăm chú nhìn chòng chọc phân thân của Độc Cô Tuyết, ánh mắt như muốn một ngụm nuốt vào, làm cho tự nhận là người can đảm như Độc Cô Tuyết cũng nhịn không được mà chảy mồ hôi lạnh.

Dù sợ Tuyết sẽ sinh khí, nhưng những ngày này được sủng nịch làm cho lá gan của Bảo Bảo càng ngày càng lớn, bé lén lén lút lút liếc Độc Cô Tuyết một cái, đã nghĩ muốn nghiệm chứng sự nghi ngờ của mình, cúi xuống, ném thử.

“A!”

Độc Cô Tuyết lần này không chỉ là khóc thét, mà có thể nói là kêu thảm thiết!

Động tác của Bảo Bảo làm cho nam căn vừa bị tra tấn của hần một lần nữa bị chà đạp!

Bởi vì sợi dây nối hai người thật sự quá ngắn, cho nên đương thời điểm Bảo Bảo muốn xoay người, tổng sẽ kéo căng lên, đau đến mức Độc Cô Tuyết phải khóc gào.

“Thiên lý ở đâu vậy hả trời!!!!!!”

Độc Cô Tuyết rít gào, ta hận nha! Hai cái cửa cao thấp hần một cái cũng ăn không được là sao!

Không, nếu còn tiếp tục như vậy, hần nhất định sẽ chết vì dục vọng không được thỏa mãn! Hần nhất định phải nghĩ cách khác!

8. Chương 8

Màn đêm buông xuống.

Độc Cô Tuyết hỏn hển tuyên tể tự (pháp sư) trong triều, đề ra nghi vấn nhưng lại không có kết quả, thất vọng hết sức, đúng lúc đó tể tự lại tiết lộ ra một tia hy vọng.

“Nghe người giang hồ bảo Túy nhiệm tuyển lâm Nhiễm Tuyển công tử tinh thông đạo này, hoàng thượng nếu thật muốn tìm ra phương pháp, hay là cứ tìm y hỏi xem.”

Thế là, Độc Cô Tuyết liền phân phó thủ hạ tìm kiếm Nhiễm Tuyển công tử, hơn nữa thái độ vô cùng vội vàng, chuyện này có thể không vội sao, nếu còn tiếp tục nữa, hần chắc chết vì nhịn quá.

Nhìn thấy Nhiễm Tuyền công tử mà trên giang hồ người người đồn đại, Độc Cô Tuyết một chút cũng không chú ý bề ngoài xuất sắc của y, người tình trong mắt thành Tây Thi, do đó đối với hắn vẫn là Bảo Bảo đáng yêu nhất.

Bắt đầu liền đi thẳng vào vấn đề, hy vọng có thể làm cho Bảo Bảo tìm được thực thể.

Nhiễm Tuyền nghe hắn nói xong nguyên do, rất cố gắng nhịn xuống ý niệm ngả lăn ra cười, đáng tiếc hiệu quả không lớn, loại run rẩy này biểu lộ ra ngoài, làm cho người ta liếc mắt một cái liền biết nội tâm của y nghĩ gì.

Độc Cô Tuyết mặt mũi có chút bị hạ thấp, nhưng vẫn là kiềm chế cơn tức, cùng Di Nhiên sắc mặt phát xanh đợi câu trả lời của hắn.

“Có thể cho ta gặp Bảo Bảo được không?”

Nhiễm Tuyền đưa ra yêu cầu, tuy nói là vì có chút thỏa mãn tư tâm của mình, nhưng đồng thời cũng là vì chính sự, nếu như ngay cả tình huống cơ bản cũng không biết, dù cho hắn có lợi hại đến mức nào cũng không thể giải quyết được vấn đề.

Độc Cô Tuyết vươn tay trong không khí phủ vài cái, dường như đang xoa đầu một người nào đó, lên tiếng ý bảo Bảo Bảo hiện thân.

Khi thấy Bảo Bảo xuất hiện, Nhiễm Tuyền thật sự nhịn không được nữa mà đột phát!

“Ha ha... Ha ha...”

Hắn cười đến không có lễ phép, nhìn Độc Cô Tuyết khuôn mặt tái nhợt, nhưng trong tay lại vuốt ve thiếu niên trắng nõn kia, thiếu niên nửa người dưới còn nối với cái kia của hắn, thật sự là, ấn tượng quá đi!

“Rốt cuộc có biện pháp nào không!?”

Thân là đế vương, tôn nghiêm làm cho Độc Cô Tuyết cuối cùng cũng chịu không được Nhiễm Tuyền, nghiêm nghị chất vấn.

“Việc nhỏ mà, không có vấn đề.”

Nhiễm Tuyền đã tính trước nên làm một cái cam đoan, lúc này Độc Cô Tuyết mới hết tức giận.

Nghe được sự tình còn có hy vọng, Độc Cô Tuyết lập tức truy vấn, tựa hồ hận không thể giải quyết ngay lập tức.

“Chỉ cần cử hành một lễ tế là được.”

“Chỉ cần một lễ tế là có thể làm cho Bảo Bảo tìm được thực thể?”

Độc Cô Tuyết hoài nghi nhìn y, sự tình sẽ không thể nào đơn giản như vậy được...

“Đương nhiên không có khả năng, chết chính là chết, thân thể cũng bị mất, làm sao có thể tự nhiên xuất hiện được.”

Nhiễm Tuyền trả lời như một chậu nước lạnh dội tắt hy vọng của Độc Cô Tuyết.

“Người đang đùa giỡn ta sao!?”

“Ta không có đùa ngươi nha, thứ nhất, Bảo Bảo dương thọ đã hết, lại bởi vì lỗi lầm của địa phủ mà mất đi thân thể, cùng thân phận của hắn như vậy tuyệt đối cũng đủ ảnh hưởng thiên mệnh Xảo ra đại sự như thế, thiên đình những người kia tuyệt đối không có khả năng khoan tay đứng nhìn. Hiện tại không có phản ứng gì... Rất có thể — bọn họ căn bản không biết chuyện này!”

Nhiễm Tuyền cười đến vô cùng gian trá, làm cho người ngoài không khỏi đồng tình với những người đáng thương sắp bị hắn tính toán.

“Một khi bọn họ biết được, đảm bảo sẽ tự động tới giúp ngươi giải quyết vấn đề...”

Cẩn thận ngẫm nghĩ lại lời nói của y, Độc Cô Tuyết cuối cùng lộ ra nụ cười hài lòng, mang sự việc giao cho chủ trì tế tự, ra lệnh an bài Nhiễm Tuyền ở lại, còn hắn nha, đương nhiên là vuốt ve Bảo Bảo trở lại trên

giường, cho dù ăn không được, cũng phải muốn nhìn cho đã mắt chứ...

9. Chương 9

Bởi vì nam nhân nào đó bị cấm dục đến sắp điên rồi, cho nên lần này hiệu suất của tế tự đặc biệt nhanh, từ lúc bắt đầu cho đến giờ để chuẩn bị nghi thức cử hành bất quá cũng chỉ có ba ngày, hiện tại nha, tất nhiên là chờ Nhiễm Tuyền ra tay rồi.

Bảo Bảo tò mò nhìn bạch y phiêu dật, Nhiễm Tuyền đang tại tế đàn ngâm xương những chú văn lạ lắm, trên tay còn bày ra tư thế phi thường kỳ dị, nhìn thật đẹp nha!

Bảo Bảo ánh mắt càng phát ra sùng bái, nhưng bình dấm chua bên cạnh thì đang sôi sục, lại còn có mùi thuốc súng nữa.

Không phải chỉ là một tên tế tự nho nhỏ thôi sao, có cái gì đẹp mắt chứ.

Lễ tế lần này cũng không phải xuất phát từ mục đích chính đáng, nếu để cho người khác biết chân tướng của sự tình, sẽ mang đến không ít phiền toái, bởi vậy tất cả đều bí mật tiến hành, hiện tại ở đây chỉ có vài kẻ tâm phúc.

Cường ngạnh xoay lại đầu của Bảo Bảo, một miệng ngậm chặt hai cánh môi khéo léo của Bảo Bảo, Độc Cô Tuyết bá đạo cướp đoạt lấy hô hấp của bé.

Cục cựa của hắn, chỉ được nhìn mình hắn thôi!

“Tuyệt... Buông ra đi...”

Bảo Bảo bởi vì thiếu dưỡng khí cùng với thẹn thùng nên khuôn mặt đỏ bừng. Bé hiện tại đang là thực thể, mọi người chung quanh đều nhìn thấy, Tuyết làm như thế khiến cho nó mắc cỡ không dám ngẩng đầu lên, đành phải buồn bực làm đà điểu trong lồng ngực của Độc Cô Tuyết.

“Ha ha...”

Độc Cô Tuyết cười cười, xem bộ dạng ngượng ngùng của Bảo Bảo là sở thích của hắn, khi đó Bảo Bảo sẽ chủ động hướng đến hắn, thật sự rất hạnh phúc.

Một mảnh hào quang lập lòe, trên tế đàn có động tĩnh, Độc Cô Tuyết dừng lại động tác trên đùi Bảo Bảo, chăm chú nhìn Nhiễm Tuyền đang bị hào quang bao phủ.

Lập tức xuất hiện là một vị nam tử thoát trần tuyết tục, thấy không rõ hình dáng, nhưng lại có thể khiến cho hắn cảm thấy khí chất thanh nhã, thật không hổ là tiên nhân.

Nhiễm Tuyền cùng hắn tựa hồ đang nói chuyện với nhau, Độc Cô Tuyết đợi thật lâu, lại phát hiện hào quang dần dần biến mất, khi không còn nữa thì vị tiên kia cũng đã ly khai.

“Chuyện gì vậy?”

Độc Cô Tuyết đợi Nhiễm Tuyền giải thích, nếu như có thể thực hiện được nguyện vọng của hắn thì coi như xong, còn nếu không được thì...

“Xong rồi.”

Nhiễm Tuyền cho hắn một nụ cười sáng lạng như mọi việc đều đã được giải quyết, Độc Cô Tuyết càng thêm hoài nghi y.

“Thật sự? Hiệu quả?”

“Mấy ngày nữa sẽ tốt, nói không chừng, vào một ngày đẹp trời nào đó, lúc người tỉnh dậy liền phát hiện nằm bên cạnh mình là một tiểu mỹ nhân nha.”

Nhiễm Tuyền ranh mãnh nói, đồng thời xòe tay ra.

“Vật ta muốn đâu?”

Thiên hạ cũng không có cơm trưa miễn phí, muốn cho Nhiễm Tuyền hần làm không công, đi mà nằm mơ, lần này hần đáp ứng hỗ trợ hoàn toàn là vì trong nội cung có thứ hần muốn.

“Chờ, nếu thấy hiệu quả ta liền giao cho người.”

“Nha.”

Dù sao bây giờ hần sống cũng rất nhàn rỗi, chờ vài ngày cũng không sao cả, tay nghề của ngự thiện trong nội cung cũng không tồi.

“Đã xong chưa?”

Bảo Bảo chếch đầu, đôi tình huống hiện tại có chút mơ hồ, nhưng Độc Cô Tuyết lập tức làm cho bé không có thời gian tự hỏi, lại bắt đầu thể giới ngọt ngào của hai người...

10. Chương 10

Từ sau lần tế tự kia, Độc Cô Tuyết bắt đầu trông mong chờ đợi.

Thỉnh thoảng nhìn chòng chọc Bảo Bảo không ngừng, muốn nhìn xem bé có biến thành người chút nào không, nhưng đã ba ngày rồi!

Ba ngày!

Hần đợi suốt ba ngày, nhưng một chút hiệu quả cũng không có!

Uổng phí hần đầy ngập nhiệt tình, gửi gắm hy vọng càng lớn, thất vọng lại càng lớn, hần hiện tại thật giận à nha.

Dục vọng trong lòng hần tích lũy ngày một lớn như quả cầu tuyết, thậm chí chỉ cần Bảo Bảo cười với hần một cái liền có thể làm hần phản ứng, thật là, dục vọng không được thỏa mãn một cách nghiêm trọng a!

“Tuyết, người không sao chứ?”

Như bình thường cùng một chỗ tắm rửa, Bảo Bảo lại phát hiện sắc mặt Độc Cô Tuyết tái nhợt, bé lo lắng sờ lên cái trán của Tuyết, không có nóng, không có sinh bệnh, này là xảy ra chuyện gì vậy?

Chứng kiến bộ dạng thuần khiết khờ dại của Bảo Bảo, Độc Cô Tuyết làm sao có thể đem tâm tư xấu xa của mình nói ra miệng, chẳng lẽ nói với Bảo Bảo rằng sắc mặt của hần không tốt là vì muốn ăn bé, có khi vừa nói xong, đã dọa cho người chạy mất, còn ăn cái quái gì nữa!

Mỗi ngày, thân thể mê người cứ ở trước mắt hần lắc lư, cùng nhau tắm, cùng nhau ngủ, tùy thời tùy chỗ đều có thể thân mật, nhưng hết lần này tới lần khác, lại không thể đột phá phòng tuyến cuối cùng!

Đồ hỗn đản dám lừa ta!

Độc Cô Tuyết mang tất cả hờn dỗi đều ghi tạc lên đầu của Nhiễm Tuyền, dám đùa hần, hần tuyết đối sẽ không bỏ qua, ngày mai liền đi tìm y tính sổ!

Tắm rửa xong, vuốt ve cực cưng đang bò lên long sàng, đưa bé ôm vào trong lòng mình, Độc Cô Tuyết cảnh cáo nửa người dưới đang rục rịch, mau ngoan ngoãn nằm yên cho ta!

Thật vất vả Bảo Bảo mới đi ngủ, Độc Cô Tuyết triu mến nhìn bé, thật sự là đáng yêu!

Khuôn mặt trái xoan, đôi môi bĩu lên, bên khóe miệng có sợi chỉ bạc men theo hàm dưới mà chảy xuống, ả vào dưới cổ, chóp mũi nho nhỏ cao thẳng, bởi vì hô hấp mà có chút động động, làm cho Độc Cô Tuyết nhìn không được nhẹ cần chặt, thẳng đến Bảo Bảo khó chịu giãy dụa, mới buông tha bé.

“Chúc người mơ thấy giấc mộng đẹp...”

Độc Cô Tuyết nhẹ hôn lên trán của Bảo Bảo, lập tức, ôm lấy Bảo Bảo chậm rãi thiếp đi...

Là ai dám quấy rầy giấc ngủ của hần!

Lúc nửa đêm Độc Cô Tuyết cảm thấy cả người mình rất nóng, như có ngọn lửa đang đốt cháy hần, hần tức giận mở mắt ra, lại chứng kiến một màn làm cho hần tâm hoa nộ phóng.

Một thiếu niên đang ghé vào trên người hần!

Mà thiếu niên kia, chính là Bảo Bảo của hần!

Giờ phút này, Bảo Bảo ngạc nhiên nhìn đôi chân mới mọc ra của bé, rồi lại nhìn nhìn hạ thân của Độc Cô Tuyết, bọn họ, tách ra rồi!

Lang tâm đại động!

Độc Cô Tuyết cảm thấy quang minh cuối cùng đã đến, hần hưng phấn mà ôm cổ Bảo Bảo vẫn đang còn nhìn tay chân mình mà ngẩn người, trở mình, nằm đè lên bé . . .

11. Chương 11

Ha ha, hần cuối cùng cũng có thể tận tình ăn đậu hũ rồi!

Độc Cô Tuyết trong lòng cười to, động tác trên tay lại rất nghiêm túc, nhanh chóng xâm nhập những chỗ hần ngày đêm mong nhớ.

Lúc tầm mắt rơi xuống tiểu huyết màu hồng phấn của Bảo Bảo, hần kích động mà không ngôn ngữ nào có thể biểu đạt được, cho nên, hần liền thể hiện bằng hành động, lập tức cắn cái mông trắng nõn.

Mềm mềm, so với đậu hũ tinh chế còn muốn mỹ vị, Độc Cô Tuyết nhin không được dùng lực, “A” Bảo Bảo hô một tiếng, theo đó một dấu răng thật to hiện lên trên mông của Bảo Bảo.

“Đau quá!”

Bảo Bảo nước mắt mờ mờ, ủy khuất nhìn Độc Cô Tuyết, làm cho hung thủ là hần lập tức đau lòng, hôn lên dấu răng, hảo hảo dỗ dành bé.

“Tuyết, ta đã biến trở lại nha.”

Bị hoa ngôn xảo ngữ lừa gạt, Bảo Bảo lập tức tha thứ cho Độc Cô Tuyết, vui vẻ hưởng hần mà khoe.

“Ân, Bảo Bảo rất đáng yêu.”

Độc Cô Tuyết ôn nhu nói, động tác lại không ngừng, như đang tuần tra lãnh địa của mình.

Bảo Bảo chân thật nhỏ, lại khéo léo, móng chân màu tựa như hạt châu, thật đáng yêu.

Đương nhiên, đáng yêu nhất vẫn là tiểu thanh nha màu hồng phấn đang yên tĩnh núp ở bãi cỏ thừa thớt kia rồi, mặc dù so với mình, cái kia của Bảo Bảo thật sự quá nhỏ, nhưng cái nhỏ nhắn này lại làm cho hần yêu thích không thôi.

Nhưng hần lại sợ làm đau Bảo Bảo, vì lần đầu tiên nên hần rất từ tốn, hần nhất định phải lưu lại cho Bảo Bảo ấn tượng thật tốt.

Buồn ngủ sớm đã bị vứt bỏ sang một bên, ban đêm chính là thời điểm thích hợp để làm chuyện như vậy.

Độc Cô Tuyết tay nắm chặt thanh nha của Bảo Bảo, nhẹ nhàng chuyển động, mà hai lần môi mỏng khẽ gợi đang phủ trước bộ ngực trắng nõn, nhắm nháp lấy tiểu anh đào ăn mãi vẫn không chán.

“Tuyết, thân thể của ta nóng quá...”

Đơn thuần Bảo Bảo làm sao biết được tư vị của tình dục, có chỗ khác với phản ứng của Độc Cô Tuyết trước đây, cảm giác giống như muốn thành tiên vậy, thật sự khoái hoạt.

“Ngoan, cực cực chỉ cần nằm hưởng thụ là tốt rồi, hết thấy hãy giao cho ta...”

Độc Cô Tuyết thanh âm trầm thấp lại nhiễm thêm tình dục, càng làm cho người ta chìm đắm trong đó, hẳn tựa ở bên tai Bảo Bảo nhẹ nói, non nớt Bảo Bảo đương nhiên là nhuyển trên giường tùy ý hẳn giở trò.

“Ừm... Chỗ đó hảo ngứa nha... Tuyết không muốn sao... Ha ha...”

Đừng trách Bảo Bảo lại nói ra những lời phá hư không khí như thế, ai cũng không thể trông cậy vào một tiểu bốn dân cái gì cũng không hiểu, kể cả chuyện tình thú, nhưng dù cho có tự an ủi như vậy, trong ngực Độc Cô Tuyết vẫn cứ rất buồn bực.

Lúc này, hẳn đang liếm giữa hai đùi của Bảo Bảo, làn da chỗ đó cực non, chỉ cần nhẹ nhàng cắn lên, liền làm cho Bảo Bảo cảm thấy rất ngứa, bé khanh khách cười không ngừng, Độc Cô Tuyết vì để mình không phải tiếp tục buồn bực, lập tức lấp cái miệng nhỏ kia, tước đoạt đi quyền lực lên tiếng của Bảo Bảo...

12. Chương 12

“Hi hi...”

Bảo Bảo vui vẻ hưởng thụ, nhưng cảm giác ngứa ngáy làm bé phải cười ra tiếng, kích thích đối phương.

Độc Cô Tuyết nghĩ, chẳng lẽ kỹ thuật của hẳn giảm sút sao?

Cũng không thể nha, hẳn có kinh nghiệm rất phong phú nha, sao có thể bị một tiểu bốn dân đơn thuần xem thường, lòng tự trọng của nam nhân bộc phát, Độc Cô Tuyết càng ra sức trêu đùa Bảo Bảo trì độ.

“Tuyết... Ta dường như... có điểm là lạ...”

Thân thể của Bảo Bảo bắt đầu trở nên đỏ bừng như con tôm luộc, bé không biết làm sao liền ngẩng đầu lên, tin cậy nhìn Độc Cô Tuyết đã hóa thành lang.

“Lạ như thế nào?”

Độc Cô Tuyết xấu xa muốn nghe một chút câu trả lời của Bảo Bảo, đại thủ không ngừng ở thanh nha của Bảo Bảo mà chà xát.

“Ồ... Ồ... Tuyết... Người buông ra... Ta muốn...”

Bảo Bảo cảm thấy toàn thân mình nóng lên, như đang nằm trong một cái lò lửa, lời nói cũng không rõ ràng.

“Muốn làm cái gì?”

Cảm thấy tâm tình sáng khoái vô cùng, Độc Cô Tuyết tiến thêm một bước ép hỏi, hưởng thụ sự khoái hoạt lúc này.

“Nghĩ... muốn... tiểu...”

Bảo Bảo mắc cỡ đem đầu rút vào trong chăn, mà Độc Cô Tuyết nghe được câu trả lời của bé, đầu tiên là sững sờ, rồi mới cười ha ha.

Thật là đáng yêu!

Quả nhiên là tờ giấy trắng, liền cả tình dục cũng đều không hiểu, sau này cứ để hẳn làm cho giấy trắng nhuộm màu đi...

Mang theo lòng tràn đầy yêu thương, Độc Cô Tuyết lại lẩn qua lẩn lại Bảo Bảo, tại lần thứ nhất kịch liệt hôn sâu, Bảo Bảo toàn thân căng thẳng, bắn ra ái dịch lần đầu tiên...

Theo lý thuyết, kế tiếp nên là thời gian hưởng thụ, nhưng Độc Cô Tuyệt lại đen mặt.

“Chuyện này là sao!”

Độc Cô Tuyệt đại nộ, sau khi Bảo Bảo phát tiết một lúc, thân thể không ngờ trở nên trong suốt!

Hắn tự tay đi chạm Bảo Bảo, làm cho hắn đại sinh khí chính là, chạm không được!

Không phải nói là đã giải quyết sao!?

Độc Cô Tuyệt lần nữa nguyên rửa bọn giang hồ bịp bợm kia, đáng chết!

“Bây giờ là tình huống gì đây trời...”

Độc Cô Tuyệt vô lực ngã xuống giường, cục cứng đáng yêu dù ở trước mắt nhưng lại chạm không được, nửa người dưới của hắn đang kháng nghị rất rất rất nghiêm trọng!

Đột nhiên từ trên trời rơi xuống một tờ giấy trắng, gân xanh trên trán Độc Cô Tuyệt nhảy lên, cầm lấy tờ giấy, đọc nội dung trong đó, hoàn toàn bạo phát!

Trên tờ giấy viết cái gì có thể làm cho Độc Cô Tuyệt sinh khí như thế ư?

Đơn giản mà nói, chính là bức thư trốn tránh trách nhiệm, thuận tiện nói cho hắn vì sao Bảo Bảo lại biến trở về linh thể, nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì... Bảo Bảo bắn. = =

Dương khí Bảo Bảo dành dụm đã lâu, bị Độc Cô Tuyệt làm một lần, toàn bộ đều bắn ra, tự nhiên không duy trì được thực thể.

Độc xong lý do này, Độc Cô Tuyệt suýt nữa thổ huyết!

Chẳng lẽ làm một tình nhân ôn nhu cũng sẽ bị trời ghét!?

May mắn khúc cuối tờ giấy còn có viết, trong ba ngày có thể giải quyết vấn đề này, nếu không, Độc Cô Tuyệt thật muốn bị tức chết rồi...

Nhưng...

Hắn thống khổ thở dài... Hiện tại nên làm sao bây giờ?

Quay đầu nhìn Bảo Bảo đã đi ngủ, đêm hắn còn dài, chẳng lẽ muốn hắn dựa vào tay phải vận năng của mình để tự giải quyết sao?

Không thể nào...

13. Chương 13

Thiên giới

Trên đình thẩm lý và phán quyết

Ba người quỳ gối trên mặt đất lát bạch ngọc, tiếp nhận lấy phán quyết.

Nhìn kỹ, không phải là tiểu Diêm Vương cùng Hắc Bạch vô thường đã lâu không có xuất hiện của chúng ta hay sao? = =

Giờ phút này, bọn họ thật sự rất chật vật, tiểu Diêm Vương nước mắt lưng tròng, nghe lấy kết quả phán quyết, 55555 (huhuhuhu), tại sao hắn lại bị phán hạ phạm đầu thai làm kiếp người!

Nói gì thì nói hắn cũng là tiểu Diêm Vương, chủ nhân tương lai của Diêm La điện, lại bị lấy mất tiên cốt hóa làm một người phạm tục, mặc dù hắn không kỳ thị phạm nhân, nhưng hắn chán ghét thân thể yếu ớt của nhân loại!

Hắn cảm thấy mình thật sự rất vô tội, cái gì đều không làm, chuyện bắt nhảm Bảo Bảo cũng không do hắn, tại sao hắn cũng bị kéo xuống nước!?

Hắn bắt quá là ra vài ý kiến nhỏ để giải quyết phiền toái thôi mà!

Mà Hắc Bạch vô thường bên cạnh hắn càng khổ không thể tả, trời ạ, bọn họ thảm hại hơn!

Bị phán đi đến vùng địa cực băng hỏa trông coi!

Nhưng lại muốn tách ra, mỗi người đi một nơi!

Phải biết rằng, bọn họ từ lúc bắt đầu đã cùng một chỗ, đây không phải chia cắt uyên ương sao!

Hơn nữa, vô luận là băng cực hay là hỏa cực, đều là một mảnh hoang vu, căn bản không có bất cứ sinh vật nào cả!

Một nơi nhảm chán như thế, lại muốn bọn họ đợi đến khi tiểu Diêm Vương trải qua kiếp nạn này mới được trở về, như thế không phải sẽ bức người đến điên lun sao, không, là bức tiên mới đúng!

“Không cần như vậy mà!”

Ba người giãy dụa lần cuối cùng.

“Ta đã thay hắn sắp xếp xong xuôi, sẽ không làm ảnh hưởng số mệnh đâu!”

Tiểu Diêm Vương khiêu nại, muốn tranh thủ được đặc xá.

“Người còn dám nói! Nếu theo vận mệnh trước kia an bài, Độc Cô Tuyết cùng Bảo Bảo phải ba năm sau mới có thể gặp mặt, khi đó Độc Cô Tuyết đã có mấy người nối dòng, mà bây giờ bởi vì người, bọn họ sớm gặp được nhau, Độc Cô Tuyết căn bản không có người thừa kế! Người quậy như thế, làm tất cả đều lộn xộn, còn dám nói mình không vô tội.”

Thanh âm uy nghiêm tuyên cáo tiểu Diêm Vương, làm cho hắn không có cách nào phản bác.

“Phán quyết đã ra, lập tức chấp hành.”

Ngọc Đế vừa ra lệnh một tiếng, tiểu Diêm Vương đáng thương đã bị người kéo đi, vừa đi vừa khóc nức nở, 55555, số hắn thật khổ nha...

Nhưng hắn lại không biết, lần hạ phàm này sẽ là kiếp nạn lớn nhất đời hắn.

Hắc Bạch vô thường hai người cũng bị người kéo ra, một đông một tây, càng ngày cách nhau càng xa, đang đợi bọn họ trước mắt là những ngày buồn chán không thú vị...

(Cáp, có muốn chém ta hay không? Ta một chút cũng không có khi dễ bọn họ a~ Bọn họ rất nhanh sẽ sống trong những ngày tốt lành a~)

Phong ấn tiên cốt, tiểu Diêm Vương bị dẫn tới chuyển sinh trì, đến tiên hắn chính là hảo hữu của hắn tại thiên giới, Hồng Nương Cẩm Chức.

“Diêm Diêm, người đi xuống dưới phải cẩn thận nha.”

Hồng Nương trong mắt tràn đầy lo lắng, đối với bằng hữu lơ mơ như thế này nàng sao cũng không thể an tâm, huống chi, nàng nghe lén Ngọc Đế cùng Nguyệt Lão nói chuyện, hạ phàm lần này chính là tình kiếp ngàn năm đang chờ tiểu Diêm Vương, nếu là vậy thì...

Nghĩ đến hậu quả, nàng càng hoảng hốt, nhưng lại có thể thế nào, hết thấy đều là thiên ý, nàng vô lực thay đổi, chỉ có thể lần nữa dặn dò hảo hữu, nhớ phải chú ý.

“Đúng rồi, Cẩm, người biết ta sẽ đầu thai đến đâu không?”

Tiểu Diêm Vương khó có được hỏi thân phận tương lai của mình, Hồng Nương hắn là có nghe qua đi.

“Có, ta đã hỏi qua, người đầu thai thành hoàng tử của Thiên Thần hoàng triều.”

Cái gì?

Thiên Thần hoàng triều?

Nếu như hần nhớ không lầm, Bảo Bảo là hoàng hậu, mà Độc Cô Tuyết lại không có chạm vào các phi tử khác, chẳng lẽ hần là kết quả của cung phi sau khi hồng hạnh xuất tường sao?

Mang trong lòng nghi hoặc như vậy, tiểu Diêm Vương tiến nhập chuyển sinh trì, phong ấn trí nhớ, chuyển nhập thế gian...

14. Chương 14

Trong ngự hoa viên, Độc Cô Tuyết vuốt ve Bảo Bảo, thân mật uy điểm tâm cho bé.

Trải qua việc hôm trước, Bảo Bảo đã có thể xuất hiện cả người mà không cần bám vào trên người hần, bởi vậy Độc Cô Tuyết lúc nào cũng mang bé theo người, đồng thời hướng mọi người chiêu cáo thân phận của Bảo Bảo, tại đây, trong nội cung, Bảo Bảo chính là của hần!

“Bảo Bảo, người có hay không muốn cái gì?”

Độc Cô Tuyết hỏi, trước đây hần ghét nhất bị người khác cầu xin, nhưng nếu người này là Bảo Bảo thì hần ngàn vạn lần nguyện ý dâng tặng.

Ai cũng hy vọng có thể làm cho người mình yêu sống một cách khoái hoạt, giờ phút này, Độc Cô Tuyết hận không thể đem tất cả những thứ đồ tốt đều cho cục cưng của hần.

Mặc dù bọn họ vẫn chưa có gì cả, nhưng Độc Cô Tuyết đã xem Bảo Bảo như là người bạn đời của hần, hiện tại cố gắng sung nịch nha, để tương lai còn có thể hảo hảo mà ăn chứ.

Huống chi ông trời cũng đã nói rõ, trong vòng ba ngày sẽ giải quyết hết thủy, hôm nay mới là ngày thứ nhất, nhịn thì đã nhịn rồi, nên hần cũng không vội vàng gì.

“Ta...”

Bảo Bảo liếm lấy ngón tay đang cầm điểm tâm của Độc Cô Tuyết, chờ đến khi liếm hết vị ngọt trên tay mới bắt đầu nghĩ đến đáp án.

Nó muốn cái gì?

Cuộc sống bây giờ thật sự đã rất hạnh phúc, làm cho nó nghĩ mình như đang nằm mơ vậy, duy nhất làm cho nó có chút khổ sở chính là...

Bảo Bảo nhớ tới đứa bé mình vừa nhìn thấy hôm qua, khoảng bảy tuổi, linh khí mười phần, đó chính là con của Tĩnh vương gia, chứng kiến cả nhà bọn họ người người hạnh phúc hòa thuận vui vẻ, làm cho nó thật hâm mộ.

Nó cũng muốn có hài tử...

Hài tử của nó và Tuyết...

Tâm nguyện này ẩn sâu trong lòng nó càng ngày càng lớn, cơ hồ chiếm cứ cả suy nghĩ của nó, nếu như có thể, nó nguyện ý trả giá hết thủy để có thể sinh ra một tiểu hài tử... Hài tử của nó và Tuyết...

Nhưng, điều này sao có thể...

Nó và Tuyết đều là nam nhân...

Chứng kiến ánh mắt buồn bã của Bảo Bảo, Độc Cô Tuyết biết rõ cục cưng lại đang nghĩ về việc sinh hài tử.

Từ ngày hôm qua gặp được Huy nhi, tâm thần Bảo Bảo liền bất định, ánh mắt nhìn về phía cả nhà họ mà tràn đầy chờ đợi, thông minh như hần làm sao có thể không hiểu rõ tâm tư của Bảo Bảo?

Hắn cũng muốn có một hài tử, hài tử của hắn và Bảo Bảo, nhưng hắn biết rõ điều đó là không có khả năng, Bảo Bảo sẽ là người yêu duy nhất của hắn, từ lúc xác định rõ tâm ý của mình, hắn đã không còn trông chờ vào con nối dòng.

Nhưng hắn sao có thể ích kỷ cướp đi quyền lợi của Bảo Bảo, có lẽ... Bảo Bảo thật sự rất muốn có hài tử...

Nghĩ tới đây, Độc Cô Tuyết nắm chắc nắm tay, hắn có thể nhịn được phần nộ ghen ghét làm cho Bảo Bảo chạm nữ nhân sao?

Đáp án dĩ nhiên là không!

Hắn rất ích kỷ, rất bá đạo, Bảo Bảo vĩnh viễn đều chỉ có thể thuộc về một mình hắn!

Ôm chặt hơn, Độc Cô Tuyết hôn Bảo Bảo thật sâu, thề:

Dù không thể cho người một hài tử... Nhưng ta sẽ dùng hết thủy để đổi lấy sự khoái hoạt của người...

15. Chương 15

Ba ngày rất nhanh trôi qua nhưng vẫn chưa có gì xảy ra.

Buổi tối ngày thứ tư, Độc Cô Tuyết nhìn Bảo Bảo đã tắm rửa sạch sẽ, không khỏi hoài nghi, hứa hẹn của ông trời thật sự đạt thành sao?

Có nên tin tưởng không?

Độc Cô Tuyết do dự, chắc ông trời cũng không ác liệt đến mức đùa giỡn hắn đi, có lẽ thật sự đã giải quyết rồi?

Nghiêm túc đem Bảo Bảo còn đang ăn đồ ngọt áp lên trên giường, bởi vì mới vừa tắm xong nên hai người đều không mảnh vải che thân, mà Bảo Bảo về chuyện này nhìn mãi cùng thành thói quen nên cũng không cảm thấy e lệ, ngược lại hai mắt sáng ngời chăm chú nhìn kỹ Độc Cô Tuyết, tựa hồ biết rõ kế tiếp sẽ phát sinh cái gì.

Có chút chờ mong cùng sợ hãi, đây là tâm tình hiện giờ của Bảo Bảo.

Từ lúc nó có thể xuất hiện trước mặt người khác đến nay, Tuyết mang sự hiện hữu của nó cáo chi (thông báo) cho mọi người, lại phải không ít cung nữ thái giám đến hầu hạ nó.

Trong đó, có cả tâm phúc Di Nhiên của Tuyết, mà Di Nhiên lại ôn nhu cẩn thận làm cho bọn họ rất nhanh trở thành bằng hữu, Di Nhiên còn nói cho nó nghe cách “làm” của hai nam nhân, vừa nghe xong, thực đem nó mắc cỡ đến đỏ bừng cả khuôn mặt.

Trong mắt Bảo Bảo, chuyện này chính là thần thánh, chỉ có thể làm cùng với người mình yêu nhất.

Mà, Tuyết chính là người mà nó yêu nhất!

Cho nên, dù có sợ hãi ra sao, nó cũng nguyện mang tất cả cho Tuyết!

Dùng cảm ngăn đầu dăng lên một nụ hôn, Bảo Bảo không ngừng cổ vũ lấy chính mình, mà nhiệt tình của bé cũng kéo theo Độc Cô Tuyết, chậm rãi, nhiệt độ trong phòng bắt đầu bay lên.

Dù sao đã thất bại nhiều lần rồi, nên cái này cũng coi như là một chút thành công đi ha.

Tự an ủi chính bản thân mình như vậy, Độc Cô Tuyết ôn nhu vuốt ve Bảo Bảo, nhu hòa hôn lên làn da bạch ngọc của bé, lưu lại vết đỏ nhàn nhạt.

Bảo Bảo bắt đầu thở dốc, hai mắt đen bóng của bé dần dần trở nên ướt át, ửng ửng hiện hiện lệ quang, đó là chứng minh của tình dục đã trở dậy.

Độc Cô Tuyết nhìn thấy màn này, hôn từ cái miệng nhỏ nhắn hồng diễm của Bảo Bảo chuyển sang mí mắt của bé, yêu thương hôn lấy nước mắt đang tràn ra, ôn nhu nhẹ nhàng, làm cho Bảo Bảo như hòa tan ở trong nụ hôn nóng bỏng kia...

Động tác trên tay càng ngày càng kịch liệt, Độc Cô Tuyết chuyển xuống giữa hai đùi của Bảo Bảo, nhẹ nhàng ngậm lấy thanh nha phần nộn, thanh nha non mềm khê run rẩy, giọt sương tích tích theo đỉnh chảy ra, bị Độc Cô Tuyết chậm rãi liếm đi...

Trong đầu Bảo Bảo một mảnh hỗn độn, cảm giác lại càng thêm nhạy cảm, bé rên rỉ, hai chân tự động quăn lấy thắt lưng của Độc Cô Tuyết, buông thả, nhiệt tình, khoái hoạt.

Cuối cùng, thân thể của bé giật lên, hai tay bám vào trên vai của Độc Cô Tuyết, đạt đến cao trào...

Mà Độc Cô Tuyết, thỏa mãn nhìn cục cưng diễm lệ sau khi qua cao trào, lần này, không có biết mất, oa, vấn đề thật sự được giải quyết rồi.

Hắn cẩn thận thăm dò tiểu huyết bí mật chưa từng được ai thăm dò của Bảo Bảo, mặc dù hạ thân đã cứng ngắt, hắn vẫn thả chậm động tác, lưu ý đến biểu lộ của Bảo Bảo.

Đã trải qua thời gian lâu như thế, cuối cùng bọn họ cũng có được lần đầu tiên, giờ phút này, Độc Cô Tuyết không nôn nóng, hắn chỉ hy vọng Bảo Bảo có thể có đêm đầu tiên khó quên...

Thật lâu, lâu đến mồ hôi chảy ra ướt hết cả trán của hắn, Độc Cô Tuyết mới chính thức buông thả tình dục của mình, một bước thẳng tiến vào trong cơ thể người yêu của mình...

16. Chương 16

Ngày hôm sau khi tỉnh lại, Bảo Bảo chỉ cảm thấy toàn thân đều mệt rũ rời, nhất là nửa người dưới, vô luận có chuẩn bị tốt ra sao, thì địa phương đó trời sinh cũng không phải là nơi để tiếp nhận nên vẫn không thể tránh được đau đớn.

Nhưng trong nội tâm lại cảm thấy ấm áp thỏa mãn, nguyên lai, cùng người mình yêu dung hợp một chỗ, thật là một chuyện khoái hoạt!

Đêm qua, từng li từng tí, đều in dấu thật sâu ở đáy lòng của Bảo Bảo, đó là lần đầu tiên của nó và Tuyết.

“Còn đau không?”

Độc Cô Tuyết ôm lấy Bảo Bảo, nhẹ tay xoa bóp phần eo của bé, ngày hôm qua hắn phát hỏa quá mức, thật vất vả mới có được Bảo Bảo, dưới sự kích động khiến hắn làm đến gần nửa đêm, cuối cùng còn làm cho Bảo Bảo hôn mê bất tỉnh, thật sự là lỗi của hắn.

“Không đau, chỉ là có chút mỏi nhừ.”

Bé dựa vào cánh tay to lớn hữu lực của Độc Cô Tuyết, Bảo Bảo nở một nụ cười hạnh phúc, cuộc sống bây giờ, làm cho bé thật sự rất vui vẻ.

“Đi rửa một chút thôi.”

Độc Cô Tuyết ôm lấy Bảo Bảo, hướng về bể tắm, nam nhân sau khi làm xong phải mau chóng tẩy sạch, mà hắn lại là hung thủ hại cục cưng không thể đứng dậy được, đương nhiên phải chịu trách nhiệm giải quyết hết thảy.

Sự săn sóc của một tình nhân tuyệt đối sẽ khiến một nửa kia mang tất cả cảm thụ đặt trong lòng, có lẽ ở quá khứ, hắn không hiểu như thế nào là yêu quý, là quý trọng, nhưng vì Bảo Bảo, hắn có thể đi học.

Mang Bảo Bảo đặt vào trong bể tắm ấm áp, Độc Cô Tuyết cười sự thay đổi của mình, trong nội cung, người xuất sắc hơn Bảo Bảo có rất nhiều, nhưng hắn, hết lần này tới lần khác đều trông cậy si với tiểu bổn đản này, có lẽ một ít phần khờ dại thiện lương kia đã lặng lẽ tiến vào chiếm giữ lấy đáy lòng của hắn đi...

Ngón tay vói vào trong cơ thể của Bảo Bảo, Độc Cô Tuyết một bên hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn hồng nhuận của Bảo Bảo, một bên nhớ tới đêm qua phóng túng.

Hắn đột nhiên nghĩ về tất cả chuyện kỳ dị này, hết thấy, chắc phải cảm tạ Hắc Bạch vô thường cùng tiểu Diêm Vương kia, nếu không nhờ bọn họ hắn sao có thể giống như bây giờ ôm lấy Bảo Bảo mà nói ra lời yêu thương?

“Tuyệt, ta cảm thấy rất vui, lần đầu tiên hạnh phúc như thế, ta yêu người...”

Bảo Bảo đột nhiên mở miệng, làm cho Độc Cô Tuyết mừng rỡ không thôi, đây là lần đầu tiên cực cực hướng hắn nói ra cảm tình ở trong lòng, cực đại mừng rỡ làm cho hắn cảm thêm thương tiếc, khẽ hôn cái trán của Bảo Bảo.

“Ta cũng rất yêu người... Sau này, mỗi một ngày... Người đều sẽ hạnh phúc như thế!”

Độc Cô Tuyết thề nhất định sẽ hảo hảo bảo hộ cực cực, làm cho bé mãi mãi cười một cách vui vẻ...

17. Chương 17

Cái gì gọi là xuân phong đắc ý?

Giờ phút này, trên mặt Độc Cô Tuyết chính là câu trả lời hoàn mỹ nhất, thân là hoàng đế trên vạn người, có được quyền lực vô hạn, người yêu lại mỗi ngày bên cạnh, thảnh thơi có thể có một đoạn ân ái hạnh phúc, cuộc sống như vậy, quả thực còn khoái hơn mấy kẻ làm thần tiên nữa!

Từ một tháng trước làm với cực cực đến nay, Độc Cô Tuyết liên nghiệm, mỗi ngày nhìn Bảo Bảo ánh mắt như bốc lửa, Bảo Bảo thấy vậy trong nội tâm hoảng sợ, cảm giác như mình là miếng thịt mỹ vị, đang bị một đại hôi lang ngấp nghé.

Mà ban đêm, chính là thời điểm Độc Cô Tuyết yêu nhất, bởi vì ban ngày, Bảo Bảo dùng lý do trời hắc còn sáng, muốn hắn chuyên tâm chính vụ cực cực cầu hoan, nhưng đến ban đêm, Bảo Bảo cũng không thể nào tìm ra lý do trốn tránh nữa, đành phải ngoan ngoãn nằm yên để đại hôi lang nuốt vào trong bụng.

Độc Cô Tuyết tự nhận không phải là người hoan dâm vô độ, trong quá khứ, hậu cung giai nhân vô số nhưng hắn vẫn không tham hoan, chỉ là tại thời điểm cần phát tiết mới triệu phi tử thị tẩm, đến nỗi đã hơn hai mươi mà vẫn chưa có con con dòng, nhưng, nếu là Bảo Bảo thì hắn thời thời khắc khắc đều nghĩ đến làm sao để áp đảo bé, càng nghiêm trọng hơn là, đối với tâm lý như vậy, hắn một chút cũng không cảm thấy có gì sai.

Có lẽ do Bảo Bảo là người hắn yêu, có lẽ do Bảo Bảo đã khiến hắn trải qua nhiều ngăn trở, có lẽ do...

Tóm lại một câu, hắn thật sự là say mê bữa ăn có tên là Bảo Bảo!

“Bảo Bảo, ngoan, nên ngủ...”

Độc Cô Tuyết lại bắt đầu câu nói lừa gạt mỗi ngày, ý đồ đem Bảo Bảo áp lên giường, nhưng ở vô số lần sau, Bảo Bảo cũng không bị hắn lừa gạt nữa.

Hừ, biểu hiện ra ôn nhu như thế, nhưng đến trên giường lại là một con dã thú!

Bảo Bảo phần hận trừng mắt Độc Cô Tuyết, nó cũng không quên là ai làm cho nó suốt ba ngày không xuống giường được!

Làm sao có thể mặc hắn muốn làm gì thì làm!

Dưới sự sủng nịch của Độc Cô Tuyết, Bảo Bảo kiên quyết phản kháng, nó nghĩ, Độc Cô Tuyết sẽ không mạnh tay với nó.

Gặp lửa gạt không thành công, Độc Cô Tuyết trong đầu thầm tính toán, giả ý buông tha Bảo Bảo, Bảo Bảo đơn thuần so với cao siêu lửa bịp, một cái không cẩn thận, lại rơi vào miệng sói!

“Không... Không cần... Ừm...”

Nước miếng không kịp nuốt thuận theo khoe miệng chảy xuống, Bảo Bảo chống đỡ Độc Cô Tuyết mà nói, ngoại trừ càng thêm kích tình cũng không tạo nên tác dụng phản kháng gì.

Tình thế lập tức nghiêng về một bên, Độc Cô Tuyết dùng nụ hôn làm cho Bảo Bảo mệt mỏi chỉ có thể thở dốc, lúc hần lộ ra nụ cười đắc ý, Bảo Bảo lại một tay đẩy hần ra.

Khí lực kia mạnh đến mức đẩy cả Độc Cô Tuyết té xuống giường, tuy nhiên chủ yếu là do hần không có phòng bị, nhưng Bảo Bảo dùng sức đẩy mạnh hần như thế khiến hần lo lắng vô cùng.

Bảo Bảo nhu thuận gần đây sao biết làm ra loại sự tình này?

Độc Cô Tuyết xem xét, không thể nào, khăn trương ôm lấy Bảo Bảo đang nôn khan bên giường...

18. Chương 18

“Bảo Bảo, không sao chứ!”

Độc Cô Tuyết ôm lấy Bảo Bảo sắc mặt tái nhợt, đau lòng lại lo lắng.

” Ta không sao...”

Bảo Bảo buồn nôn vô cùng, nhưng vẫn miễn cưỡng cười một cái để dỗ dành Độc Cô Tuyết, lại không biết nụ cười thâm như vậy sẽ chỉ làm Độc Cô Tuyết tâm càng đau.

“Oe —”

Chỉ một lát sau nôn mửa lại bắt đầu, Độc Cô Tuyết quyết định thật nhanh, lập tức cho người gọi thái y, cũng gọi cung nữ bưng tới nước ấm, ôn nhu giúp Bảo Bảo lau sạch.

Bảo Bảo chỉ cảm thấy toàn thân vô lực, mềm nhũn dựa vào trên giường, nhìn Độc Cô Tuyết vội vàng vàng.

Nó xảy ra chuyện gì?

Chẳng lẽ ăn phải cái gì không tốt sao?

Cơ hồ là lập tức, Bảo Bảo bác bỏ khả năng này.

Quá khứ khi nó còn là một tên ăn mày, cũng chỉ ăn chút ít cơm thừa canh cặn nhưng vẫn an ổn lớn lên, mà bây giờ thức ăn nó ăn đều là Tuyết đặc biệt phân phó ngự thiện phòng để bồi bổ, làm gì có chuyện ảnh hưởng đến thân thể được.

Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Bảo Bảo suy tư khó hiểu.

Thái y rất nhanh liền đến, đang muốn quỳ lạy hoàng đế lại bị Độc Cô Tuyết một tay giữ chặt kéo dài tới bên giường vì Bảo Bảo xem bệnh.

“Hần xảy ra chuyện gì?”

Chứng kiến sắc mặt của thái y liên tục thay đổi, Độc Cô Tuyết tâm đập càng nhanh, chắc không phải tin dữ gì đâu ha...

“Ngài ấy...”

Thái y không muốn mở miệng, nhưng dưới ánh mắt soi mói ngoan lệ của Độc Cô Tuyết đành phải nói ra cái tin không thể tưởng tượng nổi.

“Ngài ấy có tin vui.”

Những lời này như bình địa kinh lôi, chấn kinh Độc Cô Tuyết cùng Bảo Bảo.

“Người... Người nói...”

Cực đại mừng rỡ khiến cho Độc Cô Tuyết có chút nói lắp, hẳn không có nghe lầm chứ?

Bảo Bảo có hài tử?

“Vâng ạ.” Dù gì cũng đã nói, thái y cũng không cố kỵ nữa, nhìn thái độ của hoàng thượng, hẳn tựa hồ cao hứng phi thường, có lẽ sẽ không giáng tội y, “Vi thần cũng là lần đầu tiên nhìn thấy động mạch kỳ lạ như vậy, rõ ràng là nam tử nhưng lại có hỉ mạch, thật sự là làm cho người ta không thể tưởng tượng.”

Quản hẩn khỉ gió, cái gì không thể tưởng tượng!

Độc Cô Tuyết chỉ biết là Bảo Bảo có hài tử, có hài tử của hai người bọn họ!

Trời xanh a, chẳng lẽ là ông nghe được chúng ta cầu khẩn, nên mới cho chúng ta một tân sinh mệnh trân quý như thế!

Ôm chặt lấy Bảo Bảo nước mắt đang rơi liên tục vì cao hứng, Độc Cô Tuyết cảm tạ trời xanh, đã cho hắn gặp được người mình yêu, có được kết tinh của bọn họ...

19. Chương 19

Có lẽ vừa mới bắt đầu, Độc Cô Tuyết thật cao hứng nhưng một lúc sau, hẳn mỗi ngày mặt đều đen, tính tình càng trở nên tàn bạo.

Trời ạ!

Thái y nói Bảo Bảo vừa mang thai, vẫn chưa ổn định, có khả năng sinh non, dặn hẳn sắp tới tận lực hạn chế việc sinh hoạt vợ chồng.

Hắn đương nhiên biết rõ đứa nhỏ này không dễ dàng có được, tự nhiên chú ý gấp bội, nhưng thái độ của Bảo Bảo làm cho hắn buồn bực đến mức sắp thổ huyết!

Bảo Bảo lại đem hắn liệt vào danh sách những người không cho đến gần, gần đây lại càng lớn tiếng nói muốn tách ra ở, đây không phải là tước đoạt hạnh phúc của hắn ư!?

Không thể áp đảo Bảo Bảo tận tình hoan ái đã là thống khổ thật lớn, Bảo Bảo lại phòng vệ gay gắt dữ dội càng làm cho hắn cực kỳ ức chế!

Bảo Bảo nhìn hắn, hoàn toàn dùng ánh mắt nhìn thấy sói, tùy thời đề phòng không cho hắn tới gần, ngẫu nhiên ôm bé vào trong lòng lại luôn giẫy dụa như hắn sắp đem bé ăn vậy, chẳng nhẽ hắn là loại người sắc dục hung tâm không để ý đại cục sao?

Không cho dùng ánh mắt hoài nghi như thế dò xét hắn!

Độc Cô Tuyết thì đang đau đầu như thế, Bảo Bảo một chút cũng không phát giác ra.

Giờ phút này, Bảo Bảo đang ngồi trong đình ở ngự hoa viên, hạnh phúc ăn được thiện, lười biếng hưởng thụ ánh nắng ấm áp của buổi trưa.

Mỗi khi ánh mắt của bé rơi xuống bụng, liền trở nên từ ái.

Đây là hài tử của nó và Tuyết, nó nhất định sẽ yêu quý hết mình!

Nó là một tên ăn mày không cha không mẹ, mỗi lần trên đường nhìn thấy hài tử của người khác kéo lấy tay cha mẹ đòi mua mút quả, trong nội tâm chẳng những hâm mộ, càng khiến nó khát vọng tình yêu thương của thân nhân!

Nhưng hiện tại nó có Tuyết, còn có tiểu bảo bảo, nhẹ nhàng vuốt ve vụng, từ lúc thái y chẩn đoán bảo nó có hài tử cũng đã hơn ba tháng, bụng cũng dần dần to ra, nghĩ đến mình đang mang trong người một tân sinh mệnh, Bảo Bảo trong nội tâm tràn đầy hạnh phúc.

Nó sẽ cho đứa con một gia đình hạnh phúc, một tuổi thơ khoái hoạt, mặc dù thân ở hoàng cung nhưng nó tin tưởng Tuyết nhất định sẽ hảo hảo che chở cho con, mà nó, vì con của mình cũng sẽ không cúi đầu trước bất kỳ ai!

Đó cũng không phải là lời nói suông, từ lúc Tuyết sủng ái nó ngày càng sâu sắc, hậu cung cùng trên triều đối nó áp lực cũng càng lúc càng lớn.

Nó xuất thân thấp hèn, chỉ là một kẻ ăn mày, ngoại trừ tình yêu của Tuyết hoàn toàn không có hậu thuẫn để chống lại những phi tần kia, hơn nữa nó lại là một người nam nhân, tuy nó có hài tử của Tuyết, nhưng có không ít người sẽ cho rằng nó là yêu nghiệt, đối với kẻ trái nghịch thiên lý họ sẽ luôn có ác ý.

Nhưng nó tin tưởng, đứa nhỏ này là trân bảo do ông trời ban cho bọn họ, nó tuyệt đối không cho phép bất luận kẻ nào thương tổn con mình!

Trên khuôn mặt non nớt biểu lộ ra sự kiên nghị làm Di Nhiên ở một bên kinh ngạc, vì người trọng yếu nhất của mình, đều trở nên kiên cường...

“Thục phi nương nương... Lúc này ngài không thể vào được...”

Đang lúc Bảo Bảo suy tư, liền nghe thấy thanh âm của thị vệ cách đó không xa, bằng trực giác của mình, Bảo Bảo cảm thấy đối phương tuyệt đối không đơn thuần chỉ đến để ngắm hoa nghỉ ngơi...

20. Chương 20

Thị vệ cuối cùng vẫn không ngăn Thục phi lại, dù sao nàng là nương nương, phụ thân trên triều cũng là đại quan có quyền lực, mà Bảo Bảo trong hoa viên dù được hoàng thượng sủng ái cũng chỉ là một người thường không có thân phận, nếu tính theo địa vị căn bản không bằng Thục phi.

Huống chi bọn họ cũng chỉ là những thị vệ nhỏ nhỏ, cho dù có muốn cũng không ngăn được nương nương, thế là sau một hồi cản trở không thành công đành để nàng tiến vào.

Bảo Bảo ngẩng đầu nhìn cô gái đang đi vào, dương quang quá chói khiến cho bé không thể không hí mắt, lông mày cũng bởi vậy nhăn lại.

Nhưng Thục phi nhìn vào lại thành Bảo Bảo đối nàng khiêu khích.

Chẳng qua là một tiểu hài tử miệng còn hôi sữa, hoàng thượng vì sao lại mê luyện nó như vậy!?

Nhìn về phía bụng của Bảo Bảo có chút cong lên, làm cho nàng lộ ra thần sắc ghen ghét, trong nội tâm tràn đầy phẫn hận.

Nó tuyệt đối là yêu nghiệt!

Tại sao một nam nhân lại có thể có hài tử, tại sao hoàng thượng lại mê luyện một thiếu niên không có cái gì đặc sắc như thế, nghĩ đến đó, Thục phi lập tức cảm thấy hết thảy đều có thể giải thích được.

“Yêu nghiệt lớn mật! Dám làm xằng làm bậy trong hoàng cung!”

Nghĩ Bảo Bảo là người của yêu tộc, lại nghĩ thân phận mình so với bé cao hơn, Thục phi lớn tiếng quát lên, ý đồ làm cho Bảo Bảo lui bước.

Yêu nghiệt?

Bảo Bảo lộ ra một nụ cười sáng lạn, ôn hòa, tinh khiết, nhưng lại làm cho Thục phi nội tâm cả kinh, cười tự tin như thế, chẳng lẽ nó không sợ hãi sao?

Nhưng Bảo Bảo chỉ là đơn thuần nghĩ tới lần đầu tiên nó và Độc Cô Tuyết gặp mặt, có lẽ nó thật sự là yêu nghiệt.

Rõ ràng đã chết rồi, nhưng có thể dưới ban ngày ban mặt tại trong lòng Tuyết làm nũng, còn dựng dục một hài tử, hết thảy đều không thể lấy lễ thường giải thích, có thể làm được như vậy chỉ có thần tiên cùng yêu ma.

Nhưng đối với địch nhân của mình, sao có thể gọi nó là tiên nhân được, chỉ còn lại yêu nghiệt mà thôi.

“Ta có phải là yêu nghiệt...” Trong thanh âm nhàn nhạt của Bảo Bảo có khí thế nghiêm nghị, “Thì liên quan gì đến ngươi?”

Không nghĩ tới bé sẽ hỏi lại như vậy, Thục phi đầu tiên là giật mình, nhưng rất nhanh lại hỗn hển.

“Bên cạnh hoàng thượng tự nhiên không cho phép yêu nghiệt các ngươi tồn tại! Ta vốn là hậu cung tần phi, đương nhiên có quyền chất vấn ngươi! Ngược lại, ngươi, thân là dân đen cũng dám đối với ta bất kính, đây chính là tội lớn!”

Nghe Thục phi ở một bên kêu gào, Bảo Bảo cảm thấy có chút mệt, nếu đối phương thích ngự hoa viên như vậy, tặng cho nàng cũng không sao cả, nó cũng không có hứng thú ở lại nữa.

Chống đỡ người đứng dậy, Bảo Bảo gấp một cái, giờ này Tuyết hẳn là đã đem chính vụ xử lý xong rồi nhỉ, về sau đi tìm hắn làm ghế dựa là tốt nhất.

“Vậy ngươi cứ từ từ chất vấn đi...”

Nói xong liền rời đi, theo Bảo Bảo nghĩ, không để ý không hỏi đối với đối phương chính là đả kích lớn nhất.

Quả nhiên, khi bị lơ đi như vậy, Thục phi đầu tiên là kinh ngạc đứng nguyên tại chỗ, phải qua một lúc sau mới kịp phản ứng, tức giận đến mức học khí.

Dám đối đãi nàng như vậy!

Nàng tuyết đối sẽ không buông tha cho yêu nghiệt kia!

21. Chương 21

“Tuyết — “

Bảo Bảo chạy bước nhỏ đến, nhào vào lòng Độc Cô Tuyết đang ở trước bàn đọc sách.

” Chậm một chút, chậm một chút!”

Độc Cô Tuyết bị dọa đến mức biến sắc, lập tức tiến lên vịn lấy Bảo Bảo, ôm vào trong ngực giúp bé điều khí.

“Có hài tử sao còn dám lỗ mãng như thế, vạn nhất xảy ra chuyện gì thì sao hả!”

Độc Cô Tuyết nghiêm khắc dạy dỗ Bảo Bảo, mặc dù bình thường hắn căn bản không nở đối Bảo Bảo lớn tiếng, nhưng lúc này lại đang mang trên người hai sinh mệnh, hắn làm sao có thể đơn giản buông tha.

“Biết rồi mà.”

Bảo Bảo tìm vị trí tốt trong lòng ngực của hắn bắt đầu làm nũng.

Nó làm sao lại không biết?

Nói về tình yêu thương tiểu bảo bảo thì Bảo Bảo tuyệt đối sẽ không thua kém Độc Cô Tuyệt.

Sở dĩ hành động lỗ mãng như vậy, thuần túy là vì muốn xem biểu lộ bối rối của Tuyệt mà thôi, huống chi nó là một người biết chừng mực.

Bảo Bảo cảm lấy điểm tâm trên bàn, bởi vì mang thai nên tất cả điểm tâm đều mang theo vị chua, Bảo Bảo cắn một cái, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn lại, không biết là thỏa mãn hay là không chịu được vị chua kia.

Độc Cô Tuyệt trù mến hôn lên khóe miệng còn vương chút điểm tâm của Bảo Bảo, mùi vị ngọt ngọt chua chua làm cho hắn lần nữa thưởng thức.

“Tuyệt...”

Bảo Bảo nhớ tới chuyện vừa mới phát sinh xong, vì an toàn cứ báo một tiếng cho chắc.

“Sao thế?”

“Ta vừa rồi đụng phải một vị tần phi trong ngự hoa viên nha.”

Không nói rõ vị phi tử ấy là ai, hậu cung đối với nó có địch ý thật sự quá nhiều, Bảo Bảo chỉ là muốn cả hai người có cảnh giác hơn thôi.

“Có hay không làm phiền người?”

Độc Cô Tuyệt đương nhiên biết rõ vấn đề này, không cần trả lời cũng hiểu được, nếu như không có mục đích, hậu cung những người kia sao dám vi phạm mệnh lệnh của hắn, tự tiện tìm tới cục cưng, điều này làm cho hắn càng cảnh giác.

“Không sao cả.”

Bảo Bảo không nặng không nhẹ trả lời, nhưng Độc Cô Tuyệt minh bạch, nhất định phải tăng mạnh đề phòng, người đối cục cưng cùng đứa con nhìn chăm chăm quá nhiều, thật sự là nguy hiểm.

Thực tế phía sau Bảo Bảo không có bất kỳ hậu thuẫn nào, trong hậu cung cũng không có địa vị, mặc dù có chỗ dựa là hắn, nhưng ở trong mắt đám người được hậu thuẫn kia vẫn không đủ để gây sợ.

Nên làm sao bây giờ?

Mặc dù Độc Cô Tuyệt rất muốn phong Bảo Bảo làm hậu, nhưng tình thế hiện tại tuyệt đối sẽ bị tất cả mọi người phản đối, càng khiến cho Bảo Bảo bị đẩy vào trung tâm tranh giành quyền lực trong hậu cung, kết quả còn tệ hơn.

Thân là hoàng đế nhưng muốn bảo vệ người mình yêu, lại thật khó khăn.

Độc Cô Tuyệt thở dài, nhưng, trong nội tâm cũng rất thanh minh, hắn sẽ không tiếc bất cứ giá nào để bảo vệ người yêu của hắn và đứa nhỏ.

Mà Bảo Bảo tựa ở trong ngực Độc Cô Tuyệt cũng lộ ra ánh mắt kiên định, nó không thể một mực dựa vào Tuyệt, bảo nó không có hậu thuẫn trong triều, tìm một cái không phải là được hay sao?

22. Chương 22

Thừa dịp Độc Cô Tuyệt ban ngày tại thư phòng xử lý tấu chương Bảo Bảo bắt đầu nghiên cứu danh sách của đại thần trong triều, chọn lựa đối tượng có quyền có thể để cùng nó kết minh.

Theo nó thấy, trong triều chia làm hai phái, một phái tự nhiên là cực lực phản đối, những đại thần này phần lớn đều có nữ nhi trong hậu cung, bởi vì sự xuất hiện của nó uy hiếp đến địa vị của họ, đối với nó cùng con của nó, hận không thể một phát trừ bỏ, còn phái kia là những đại thần cùng hậu cung không có quan hệ, lựa chọn bảo trì yên lặng, mặc dù không có nhắm vào nó, nhưng cũng không thấy giúp đỡ, dù sao, nó thân là một nam nhân lại mang thai long tử, trong lòng họ nghĩ sao nó cũng vô pháp kiểm soát.

Dem danh sách nhìn lại một lần, ánh mắt của Bảo Bảo cuối cùng cũng rơi vào hai cái danh tự.

Vũ Mục, Kỳ Thế Vãn, một người là nhất phẩm tướng quân, một người là hộ bộ thượng thư, đều là thanh niên tài tuấn, xuất thân quan lại thế gia, năng lực không cần phải nói, Bảo Bảo từng cùng bọn họ đối mặt nhau, lần đầu nhìn thấy, Bảo Bảo liền chắc chắn, hai người này, tuyệt đối có thể sử dụng!

Giữa bọn họ có mối liên kết mập mờ, hay gọi là yêu cũng được, đương nhiên Bảo Bảo biết rất rõ, nhưng hai người kia lại không có phát giác, không phải cho nó một cơ hội tốt sao?

Chẳng những có thể tìm được sự ủng hộ của bọn họ, lại còn có thể kết giao hai vị bằng hữu, Bảo Bảo đối với bọn họ chính là rất có hảo cảm.

Nên làm sao bây giờ?

Suy nghĩ thật lâu, Bảo Bảo vô ý mỉm cười, nụ cười y chang Độc Cô Tuyết mỗi lần có chủ ý áp chế, quả nhiên là gần mực thì đen, thuần khiết Bảo Bảo bị đại hôi lang làm hư rồi sao...

“Tình vương gia đến —”

Âm thanh truyền báo cắt đứt dòng suy tư của Bảo Bảo, nó ngẩng đầu lên, đem phần danh sách để vào trong tủ, đứng dậy nghênh đón Tình vương.

” Quấy rầy... ” Tình vương gia cười cười có lỗi, bất đắc dĩ nhìn hài đồng bên cạnh đang tung tăng như chim sẻ, “Huy nhi cứ đòi tới, ta bị nó nài nỉ đến đau cả đầu.”

“Ha ha, Huy nhi đáng yêu như thế, hoan nghênh còn không kịp nữa là.”

Bảo Bảo đi qua nhéo nhéo gò má thủy nộn của Huy nhi, mỉm cười chào đón.

“Còn phải đợi bao lâu tiểu bảo bảo mới có thể sinh ra vậy ạ?”

Ngồi ở bàn vừa uống trà vừa ăn điểm tâm, Huy nhi nhẹ nhàng sờ sờ bụng của Bảo Bảo, vừa chờ mong vừa lo lắng.

“Còn khoảng bốn tháng nữa là Huy nhi có thể nhìn thấy tiểu bảo bảo rồi.”

“Đến lúc đó, cháu liền có đệ đệ có thể yêu thương, cháu nhất định sẽ cố gắng bảo vệ nó!”

Huy nhi cười đến sáng lạn không thôi, nó thân là con trai độc nhất, rất hy vọng có thể có một đệ đệ đáng yêu để sủng trong tay.

Bảo Bảo sưng sờ, nhìn về phía Tình vương ở bên cạnh, mặc dù không nói gì nhưng Bảo Bảo lại biết lập trường của bọn họ, là đứng về phía nó.

Tình vương gia là song bào với tiên hoàng, 34 tuổi, chẳng những có địa vị trong hoàng tộc, y còn nắm giữ một phần tư binh quyền của Thiên Thần hoàng triều, địa vị trong triều tự nhiên không cần nói cũng biết, mà y với Tuyết tình cảm rất tốt, tính cách lại ôn hòa, có được ủng hộ của y, thời gian trong cung sau này sẽ tốt hơn nhiều.

Mà Huy nhi, mặc dù mới bảy tuổi, nhưng mà cực kỳ trầm ổn, lại có huyết thống hoàng tộc, tương lai nhất định là trọng thần trong triều, có thêm đứa nhỏ đó, đứa con sẽ an toàn hơn rất nhiều.

Thật sự là tin tức tốt, trong lúc vô tình lại thêm nhiều trợ lực hơn, kế tiếp chính là hai người kia.

23. Chương 23

Nếu dùng thân phận hiện tại trực tiếp tìm tới hai người kia sẽ khiến bị chú ý, vì vậy Bảo Bảo thừa dịp buổi tối lúc hai người chuẩn bị ngủ, đem kế hoạch của mình nói cho Độc Cô Tuyết cùng nhau thương lượng.

Mà Độc Cô Tuyết lại kinh ngạc tâm tư nhạy cảm của Bảo Bảo, cũng dâng lên một cổ đau lòng, là bởi vì đôi cánh của hắn không đủ lớn để có thể đem người mình yêu che chở mới khiến cho Bảo Bảo phải vì tương lai vất vả như thế.

Nhưng buổi nói chuyện với Bảo Bảo lại tiêu tán sự đau lòng của hắn.

“Ta là người yêu của ngươi, mặc dù ta là nam nhân, nhưng trong bụng ta đang mang thai con của chúng ta, chẳng lẽ ta không nên vì hạnh phúc của chúng ta mà cố gắng sao?”

Chính một câu này lại khiến cho Độc Cô Tuyết yêu bé càng sâu, đúng vậy nha, vô luận có bao nhiêu cản trở, chỉ cần bọn họ dắt tay cùng nhau bước đi, nhất định có thể vượt qua!

Thương lượng thật lâu, kết quả là tại ngự hoa viên mở một yến hội, dùng lý do vì tăng thêm quan hệ giữa các quân thần, đem trong triều tất cả quan lớn quan nhỏ triệu tập cùng một chỗ.

Dưới sự điều khiển của hắn, làm cho Bảo Bảo có thể cùng hai người kia tiếp xúc với nhau, đồng thời còn có thể trong đám người chọn lựa ra những người có thể tín nhiệm, đối với thế cục bây giờ mà nói, đó chính là cách làm tốt nhất.

Lúc cử hành yến hội, Bảo Bảo quyết định tham gia cùng với Độc Cô Tuyết, mặc dù thân phận của nó hết sức khó xử, ở trước mặt mọi người lộ diện cũng sẽ mang đến nguy hiểm không nhỏ, nhưng Bảo Bảo vẫn cứ quyết định muốn đứng bên cạnh Độc Cô Tuyết.

Bảo Bảo mặc một trường bào cũng không phải là cực kỳ hoa lệ, nhưng không mất ưu nhã, màu trắng viền vàng, trên bào là phượng hoàng giương cánh muốn bay, chứng kiến thứ bé mặc, không ít đại thần thay đổi sắc mặt, nhưng rất nhanh lại che dấu đi.

Nhưng chỉ cần ít phản ứng này, cũng đủ để Bảo Bảo minh bạch người nào đối với nó có địch ý.

Tùy ý để Độc Cô Tuyết giới thiệu bé cho những đại thần đang ngồi, Bảo Bảo bất động thanh sắc tìm kiếm những nhân tài có thể trợ lực cho mình.

Hai người Vũ Mục cùng Kỳ Thế Vấn đang ngồi ở một góc tương đối yên lặng, nhưng không chút nào che dấu tài năng của mình, trước lúc Độc Cô Tuyết xuất hiện, bọn họ vẫn bị không ít đại thần lôi kéo.

Mà phản ứng của bọn họ cũng làm cho Bảo Bảo rất hài lòng, hoàn toàn không thấy khinh bỉ, hai người như cũ là hơi hợm, tựa hồ bên ngoài có động tĩnh lớn như thế nào cũng không cùng bọn họ quan hệ.

Bảo Bảo lập tức khẳng định, bọn họ đáng để kết giao!

“Sao vậy?”

Độc Cô Tuyết cẩn thận ôm lấy Bảo Bảo, đưa bé kéo vào trong lòng ngực của mình, những ngày này, hắn mặc dù lo lắng nhưng không nhúng tay vào, hắn tin tưởng người mà mình chọn tuyệt đối sẽ không làm hắn thất vọng, Bảo Bảo lúc này không cần hắn bảo hộ, mà là ủng hộ! Bay lên bầu trời bao la.

Giống như phượng hoàng trên quần áo của bé, đang chậm rãi lớn lên, mà hắn, chỉ cần ở một bên ủng hộ, ngẫu nhiên vì bé mà thêm vài đề nghị là đủ rồi.

“Ta muốn cùng bọn họ lên gặp mặt.”

Bảo Bảo bám vào bên tai Độc Cô Tuyết nhẹ nói, trong mắt mang theo kích động cùng hưng phấn.

“Được rồi.”

Âm thầm ghi nhớ người Bảo Bảo chọn, Độc Cô Tuyết lấy cơ thân thể Bảo Bảo không được khỏe làm cho bé rời đi trước, đương nhiên tại bên cạnh Bảo Bảo còn có tâm phúc của hắn, Di Nhiên, bằng công phu của Di Nhiên, hắn tin tưởng đủ để bảo vệ Bảo Bảo an toàn...

24. Chương 24

Theo lời Bảo Bảo, Độc Cô Tuyết tìm có đem hai người từ tiệc đi, đương nhiên trước đó chính là rút không ít hảo tửu.

Như thế, dù cho hai người không đến tình trạng rượu say loạn tính nhưng thêm xuân được vào cũng đủ cho bọn họ cười khô bốc lửa, quan trọng nhất đương nhiên vẫn là nhân tố tình cảm.

Hai người kia từ nhỏ chính là thanh mai trúc mã, cùng nhau lớn lên, rõ ràng đối với đối phương ôm lấy tình cảm khác thường nhưng vẫn không có tiến thêm một bước, đây cũng là nguyên do Bảo Bảo nghĩ ra kế sách như vậy.

Chẳng những tác hợp một đoạn nhân duyên, lại có thể thêm hai vị tri tâm minh hữu, dù cho có sử dụng một chút thủ đoạn...

Bảo Bảo thề lưỡi, lộ ra nụ cười có chút nghịch ngợm, mặc dù kế hoạch có cũ đi nữa, nhưng từ xưa đến nay loại thủ đoạn này có thể kéo dài không suy cũng đủ để chứng minh hiệu quả của nó.

Đợi cho yến hội tàn đi đã là lúc đèn lên, nó và Độc Cô Tuyết tay nắm tay cùng hướng “Hiện trường vụ án” đi đến, để làm gì ư, đương nhiên là nghiệm thu thành quả rồi.

Bảo Bảo có chút khấn trương, nhưng chủ yếu là hưng phấn, trừ nó và Tuyết ra, đây chính là lần đầu tiên nó thấy tình nhân đồng tính, hơn nữa là do một tay nó thúc đẩy, có thể không chờ mong sao?

Hướng chỉ nơi nó muốn đi xem chính là chỗ hai người kia đang mây mưa, trời sinh da mặt mỏng, cảm thấy có chút không ý tứ, phá vỡ chuyện tốt của nhân gia, thật sự xấu hổ quá đi.

Tuy nói như thế nhưng vẫn muốn đi, dù sao có Tuyết đi cùng nó còn lo lắng cái gì?

Đến gần chỗ của hai người kia, cung nữ thái giám từ lúc yến hội bắt đầu đã bị Độc Cô Tuyết đuổi đi, một là vì tránh tai mắt của kẻ khác, hai cũng vì tránh cho sự cố xảy ra, hai người đều không hy vọng an bài lần này lại thất bại trong gang tấc.

Nhẹ nhàng đẩy cửa ra, càng tiến vào, mặt Bảo Bảo càng hồng.

Chỉ cần từ hương vị ham muốn tràn ngập trong không khí cũng đã có thể thấy được hai người có bao nhiêu kịch liệt, chỉ sợ, bọn họ nguyên một buổi chiều vẫn còn đang dây dưa, quả nhiên càng lạnh yên, năng lượng càng mạnh, một khi bạo phát ra sẽ trở nên thật lớn.

Đang muốn bước lên, Độc Cô Tuyết lại ngăn cản Bảo Bảo, kéo bé ra khỏi cửa.

Đáp lại ánh mắt nghi hoặc của Bảo Bảo, Độc Cô Tuyết cười cười, vuốt vuốt cái mũi khéo léo của bé.

“Tình huống giống như trong dự liệu, chúng ta đừng có quấy rầy bọn họ...”

Câu nói làm cho Bảo Bảo xấu hổ đỏ mặt, hai người kia vẫn còn làm! Cũng may nó khi này không có lỗ mũi ăm ăm lên, nếu không thật sự sẽ rất mất mặt!

“Bảo Bảo...”

Độc Cô Tuyết cọ cọ lên người của bé, Bảo Bảo cảm thấy phía sau có một vật cứng cực nóng, chưa kịp phản ứng đó là cái gì, đã bị Độc Cô Tuyết cẩn thận ôm lấy, bay thẳng hướng tấm cung.

Trên mặt đỏ bừng, nhưng không có cự tuyệt, dù sao từ lúc mang thai cũng đã lâu chưa có làm, lại đụng tới một màn kích thích như vậy, cũng được, liền thuận theo Tuyết đi, bởi vì chính nó cũng rất muốn...

25. Chương 25

Độc Cô Tuyệt nhẹ nhàng đặt Bảo Bảo lên giường, mỗi một động tác đều ôn nhu như vậy, làm cho Bảo Bảo nhin không được muốn cười.

Lúc này thì cần cần dục dục như thế, nhưng lát nữa thì vận động thì rất kịch liệt.

“Thái y nói cần phải chú ý, không được làm quá mức...”

Nói thẳng như thế, Độc Cô Tuyệt lại không ngu ngốc, lập tức thả chậm động tác, khắc chế lấy chính mình.

Hắn không muốn bởi vì nhất thời chi dục của mình dẫn đến hậu quả nghiêm trọng, cẩn thận vẫn tốt hơn.

Áo trên người Bảo Bảo rất rộng, Độc Cô Tuyệt chỉ cần nhẹ nhàng lôi kéo iền tụt xuống, lộ ra lồng ngực trắng nõn trơn bóng của Bảo Bảo, cùng hai tiểu anh đào đáng yêu vừa tiếp xúc với không khí lạnh lẽo, lập tức mẫn cảm thành màu đỏ thắm và cứng lên, làm cho Độc Cô Tuyệt yêu thích không buông.

Bảo Bảo ngửa đầu lên, giờ phút này bé đang tựa ở đầu giường, Độc Cô Tuyệt tay ôm chặt lấy hông của bé, thỉnh thoảng nhẹ nhàng vuốt ve, làm cho hô hấp của bé càng gấp rút, lồng ngực phập phồng lên xuống, càng chủ động đem đầu hũ trắng nõn dâng lên miệng sói.

Bảo Bảo giơ tay lên, cởi đi áo ngoài của Độc Cô Tuyệt, lộ ra dáng người to lớn săn chắc của hắn, mỗi một khối cơ thể đều hữu lực làm cho nó cảm thấy thật an tâm.

Lẳng lẳng dựa vào cánh tay ấm áp, nội tâm Bảo Bảo thỏa mãn làm cho nó cơ hồ muốn rơi lệ, thật sự rất hạnh phúc!

“Tuyệt...”

Tùy ý Độc Cô Tuyệt châm lửa trên người mình, Bảo Bảo cảm thụ mỗi một phần ôn nhu cùng ngọt ngào của hắn, toàn thân đỏ lên say lòng người, như là một đóa hoa diễm lệ, chờ ai đến hái...

Dùng thuốc bôi trơn làm cho tiểu huyết chật chội trở nên mềm và dãn ra, ngón tay Độc Cô Tuyệt không ngừng ra vào trong cơ thể của Bảo Bảo, một cây hai cây, chậm rãi gia tăng số lượng...

Mà người của hắn, thì dán tại bụng của Bảo Bảo, lắng nghe nhịp đập của một sinh mệnh khác.

Mang thai đã gần bảy tháng, dù cho áo ngoài rộng thùng thình, cũng có thể trông thấy bụng của Bảo Bảo to hơn, mà trong khoảng thời gian này, chuyện Độc Cô Tuyệt thường làm nhất chính là cùng Huy nhi như nhau, tựa đầu lên bụng Bảo Bảo, lắng nghe động tĩnh của hài tử, điều này làm cho hắn có cảm giác cả nhà hòa thuận vui vẻ hạnh phúc.

“Có thể... Có thể...”

Bảo Bảo gật đầu, Độc Cô Tuyệt rút tay ra, nâng eo Bảo Bảo lên, một bước thẳng tiến, khoái cảm đột nhiên đến làm cho cả hai người đều bị chấn động, Bảo Bảo càng rên rỉ không ngừng...

Độc Cô Tuyệt cẩn thận tránh đè lên Bảo Bảo, mà động tác ở thân dưới cũng rất chậm rãi, loại phương thức triển miên mà kéo dài này hai người chưa từng có, càng mang đến một loại tư vị tuyệt đỉnh khác...

Thẳng đến cao trào sắp xảy ra, Độc Cô Tuyệt mới nhanh hơn tốc độ, một nụ hôn sâu, hai người đạt đến cao trào...

Thở hổn hển, Bảo Bảo cùng Độc Cô Tuyệt bèn nhìn nhau cười, mười ngón tay quấn quanh cùng một chỗ.

“Ta yêu người...”

Trao nhau nụ hôn, hai người thổ lộ tiếng yêu ẩn sâu trong lòng...

26. Chương 26

Sáng sớm tỉnh lại, mở mắt ra liền có thể nhìn thấy người mình yêu là một việc phi thường hạnh phúc.

Bảo Bảo rất quý trọng điều đó, bé chăm chú nhìn mỗi một tác dung nhan của Độc Cô Tuyết, tuần mỹ như vậy lại chỉ thuộc về mình nó, nghĩ thế nó lại lần nữa cảm kích ông trời có thể làm cho nó có được đoạn duyên phận này...

“Mệt không?”

Độc Cô Tuyết mở mắt ra, nhìn thấy tiểu ái nhân của mình hai mắt vô thần nhìn hắn, cũng không biết đi vào cõi nào, có chút dở khóc dở cười.

Bảo Bảo gần đây dậy cực kỳ sớm, nhiều khi hắn mở mắt ra liền có thể nhìn thấy một đôi mắt to si ngốc nhìn hắn, nhưng lại ở trạng thái ngẩn người...

Bảo Bảo lắc đầu, Độc Cô Tuyết trong nội tâm dâng lên trù mên, điều chỉnh tư thế của mình làm cho Bảo Bảo có thể dựa vào lòng ngực của hắn nghỉ ngơi.

Mỗi sáng sớm bọn họ đều ôm nhau, chuyện gì cũng không làm, chỉ đơn giản cảm thụ nhiệt độ cơ thể của đối phương...

“Người nghĩ bọn họ giờ sao rồi?”

Hai mắt hiện lên sự tinh nghịch làm cho Độc Cô Tuyết có chút đau lòng, nói cho cùng Bảo Bảo vẫn còn là một thiếu niên rất vô tâm, để cho bé phải đi mưu tính trong quan trường này thật sự làm khó bé.

Buông xuống ánh mắt, Độc Cô Tuyết giật mình nhìn Bảo Bảo, đã thấy trong mắt của bé có kiên cường cùng độc lập, Bảo Bảo đang cố gắng giúp hắn an tâm...

Độc Cô Tuyết cũng cười, hắn không phải đã sớm biết sao?

Biết rõ Bảo Bảo là nửa kia của hắn, cùng một chỗ với hắn hứng chịu mưa gió, không cần hắn phải đau lòng...

“Nhất định là ảo não cùng đau đầu đi...” Nhớ tới biểu lộ chật vật khi hai người kia tỉnh lại, Độc Cô Tuyết tâm tình cũng tốt hơn một chút, “Không biết là ai ở trên ai ở dưới nhỉ...”

“Ta đoán là Vũ Mục ở trên, hắn dù gì cũng là đại tướng quân, không đến nỗi bị một kẻ thư sinh áp đảo đi.”

Bảo Bảo đặt cược cho Vũ Mục, nhưng Độc Cô Tuyết lại cái nhìn khác.

“Kỳ Thế Vấn cũng không phải ngồi không, hắn từ nhỏ cũng luyện võ, nếu không phải do áp lực trong nhà có lẽ hắn đã là một đại tướng quân với nhiều chiến công hiển hách.”

Nhưng cái này chỉ là suy đoán của bọn họ, dù sao hai người kia đều là văn võ song toàn, cơ trí lại khôn khéo, muốn so đo cao thấp giữa bọn họ thật đúng là việc rất khó.

“Lát nhìn sẽ biết ngay thôi.”

Bảo Bảo cười một cách nghịch ngợm, hai lúm đồng tiền hiện sâu trên khuôn mặt tinh xảo lại thêm một phần xinh đẹp.

Cho Độc Cô Tuyết một cái hôn sớm, bé ngồi dậy gấp một cái, lưu loát mặc quần áo, giờ này cũng không sai biệt lắm để mà...

27. Chương 27

Lúc Bảo Bảo cùng Độc Cô Tuyết đến “Hiện trường vụ án” thì lại không thấy bóng dáng của hai người kia đâu cả, trên giường cũng rất sạch sẽ nhìn không ra chút dấu vết nào.

Bảo Bảo cùng Độc Cô Tuyết liếc mắt nhìn nhau, hai người kia quả nhiên làm cho người ta khó có thể dự đoán, có thể đem sự việc giải quyết tốt như thế làm cho bọn họ muốn nhìn cũng không được.

Bất quá không sao, ít nhất bây giờ có thể nắm được yếu điểm của hai người kia rồi...

Nghĩ vậy, Bảo Bảo cũng không thêm để ý, kéo Độc Cô Tuyết đi ăn sáng, vì thỏa mãn lòng hiếu kỳ của mình nên vừa sáng sớm nó đã chạy tới, ngay cả cơm cũng chưa ăn, kết quả vẫn là bỏ lỡ trò hay, thật đáng tiếc...

Làm ra bộ dạng tiếc nuối, Bảo Bảo trên mặt mang theo cười gian khiến cho Độc Cô Tuyết đáy lòng lạnh run.

Bảo Bảo... Là ai đã làm cho ngươi trở nên xấu xa như vậy! (It's you ==)

Phủ tướng quân

Tất cả hạ nhân đều rất lo lắng, không biết đã xảy ra chuyện gì, từ lúc tướng quân theo trong cung trở về hẳn vẫn mang bộ mặt băng sơn, hơn nữa tính khí nóng nảy đến cực điểm.

Mặc dù là võ tướng nhưng tướng quân bình thường chưa bao giờ đối với hạ nhân nghiêm khắc như vậy, hôm nay đã xảy ra chuyện gì vậy?

Dù có thắc mắc mọi người vẫn lựa chọn im lặng, miễn cho rước họa vào người.

Mà đại tướng quân Vũ Mục làm cho vô số người tâm hoảng loạn kia, đang ngồi ở trước bàn đã hơn một canh giờ, biểu hiện ra là y đang nhìn binh thư, nhưng chỉ cần nhìn ánh mắt không có tiêu điểm của y cũng có thể thấy được tâm y bây giờ rất bất ổn!

Trong đầu y chỉ có chuyện tối hôm qua!

Sáng hôm nay mở mắt ra, nhìn thấy tình cảnh kia quả thực dọa bay luôn cả hồn của y, y lúc đó ôm lấy Thế Vấn, mà Thế Vấn lại nằm trong lòng ngực y, hai người thân thể còn quấn giao cùng một chỗ, dấu vết hồng hồng điểm điểm trên người làm cho y có muốn phủ nhận hết thấy cũng không được!

Càng hồng bét chính là, Thế Vấn cũng đồng thời tỉnh lại, hai người mắt to trừng mắt nhỏ, nửa khắc sau, mới kịp phản ứng, mang hiện trường tẩy sạch rồi tự quay về phủ.

Nhưng trời biết trong lòng y có bao nhiêu kinh ngạc!

Y thừa nhận mình đối với Thế Vấn ôm lấy tình cảm không tầm thường, nhưng chưa từng nghĩ tới việc hai người sẽ tiến thêm một bước, đặc biệt là quan hệ trên thân thể!

Buổi sáng y căn bản rất hỗn loạn, mặc dù biểu hiện ra bộ dáng rất bình tĩnh nhưng trên thực tế sắp nhanh bất tỉnh, sao lại xảy ra chuyện như vậy!?

Y nhớ tới hoàng đế quảng cho mình ánh mắt đồng tình cùng với nụ cười của tiểu tình nhân kia làm cho người ta sồn tóc gáy, nhin không được ngẩng đầu lên trời khóc thét: Một đời thông minh là thế, lại thua trong tay một thiếu niên còn nhỏ hơn hẳn nữa.

Oan quá đi!

Cùng lúc đó, Kỳ Thế Vấn cũng không chịu nổi, cứ đứng ngồi không yên, nghĩ đến ngày mai vào triều sẽ gặp mặt Vũ Mục đầu của y cũng bắt đầu thấy đau.

Làm sao đây! Làm sao đây!?

Dù cho hẳn có là Thiên Thần đệ nhất tài tử, nhưng gặp phải loại sự tình này cũng chỉ có thể tiếp tục lo lắng suy nghĩ, nghĩ đến việc ngày mai gặp mặt nhau, Kỳ Thế Vấn thật sự muốn ngất xỉu tại chỗ...

28. Chương 28

Không khí hôm nay... thật sự không được bình thường!

Trong lòng mỗi một vị đại thần vào triều đều có ý nghĩ như thế, nhìn về phía Vũ đại tướng quân cùng Kỳ hộ bộ thượng thư đại nhân, mặc dù hai người đều là mặt không biểu tình, nhưng tại sao lại cảm thấy có cổ khí tức mập mờ quay quanh hai người này?

Trước không nói đến mấy cái này, chỉ cần hành vi sáng nay của bọn họ cũng đủ để làm cho mọi người khó hiểu – cả hai đều không nói với nhau một câu nào cả!

Việc này trước đây chưa từng xảy ra, trong triều đình không ai không biết, đại tướng quân Vũ Mục cùng hộ bộ thượng thư Kỳ Thế Vấn chính là hảo hữu chí giao, ngày bình thường lui tới thân thiết, không những vậy, trong quốc gia đại sự, hai người đều có cùng lập trường làm cho các thế lực khác đều muốn lôi kéo.

Chỉ cần có được một người, thì người kia cũng tự động gia nhập, xuất thân quan lại thế gia, còn trẻ đã có chức vị cao như vậy, hai người kia chính là tiền đồ vô lượng đó!

Nhưng hôm nay chuyện gì đang xảy ra thế này?

Chẳng lẽ hai người trở mặt nhau sao?

Trong nội tâm chúng đại thần tuy vừa hiểu kì vừa nghi hoặc nhưng không ai dám tiến lên hỏi thăm.

Mặc dù hai người kia biểu hiện sáng khoái, nhưng trên thực tế nếu không có quan hệ gì mật thiết với bọn họ, lại tùy tiện đi lên hỏi thăm việc tư nhất định sẽ bị nói không còn mặt mũi.

Mà phản ứng của hoàng đế ngồi cao trên ghế rồng kia cũng làm cho chúng đại thần nghĩ mãi không thông, trong mắt ranh mãnh, trên mặt lại treo cái biểu cảm kia làm cho người ta liên tưởng đến con hồ ly đã ăn trộm gà thành công.

Mọi người nội tâm khó hiểu nhưng sợ gây ra đại sự, thánh ý khó dò, bọn họ vẫn là an phận một chút, miễn cho việc ngay cả mình vì sao chết cũng không biết, như vậy thì quá oan đi.

Độc Cô Tuyết không muốn chính mình lộ ra vui vẻ nhưng cố gắng sao cũng không được, chỉ cần nhìn thấy hai người kia hần liền nhin không được muốn cười ra tiếng.

Quả nhiên rất thú vị! Lát nữa phải kể lại cho Bảo Bảo nghe mới được.

Nội tâm không có chút áy náy nào, Độc Cô Tuyết tiếp tục cười trên sự đau khổ của người khác.

“Vũ ái khanh có ý kiến gì không?”

Vừa vặn đại thần tấu về vấn đề phòng ngự biên cương, Độc Cô Tuyết xấu xa quyết định mang hai người kia ra trêu đùa.

Nghe thấy hoàng thượng gọi tên, Vũ Mục tâm nhảy dựng, phiền toái đến đây, nhưng y vẫn mang cái nhìn của mình nói ra, dù sao quốc sự so với ân oán cá nhân nặng hơn rất nhiều.

Mà Kỳ Thế Vấn đứng bên trái y cũng có dự cảm tai vạ sắp đến, quả nhiên, hoàng đế vừa cười *gian* vừa gọi tên hắn.

Hung dữ trừng hoàng đế, Kỳ Thế Vấn nhin không được mang 18 đời của hắn ra ân cần hỏi thăm một lần, tên hỗn đản!

Hăm hại người khác đã không biết hối cải, lại còn dám làm bọn họ xấu hổ trước mặt mọi người, cơn tức này hắn nuốt kiểu nào cũng không trôi, hoàng đế là cái thá gì, hắn nhất định sẽ trả thù!

Thói quen nhìn về phía bên phải, Kỳ Thế Vấn chú ý tới trong mắt Vũ Mục có cùng phần nộ với hắn, tầm mắt hai người tương giao, lập tức đạt thành hiệp nghị, bọn họ tuyệt đối phải làm cho hoàng đế trả giá thật nhiều!

29. Chương 29

Hạ triều, hai người đi đến ngự thư phòng.

Lúc bọn họ đến, Độc Cô Tuyết đang ôm Bảo Bảo, mặc dù tay cầm tấu chương nhưng trên thực tế là đang đùa giỡn Bảo Bảo, mà bé, vì bàn tay sắc lang của hắn sắc mặt đều đỏ bừng.

“Khụ —”

Kỳ Thế Vãn ho khan một tiếng cắt đứt hai người đang tán tỉnh nhau, lúc này bé mới ý thức được đang có người khác nhìn, liền cho Độc Cô Tuyết một cái liếc mắt trách cứ lập tức đứng dậy sửa sang.

Thân mật là chuyện trong nhà, không nên để người ngoài nhìn thấy.

Nghĩ như vậy, Bảo Bảo sửa lại bộ dáng đứng đắn.

Không khí có chút ngưng trọng, song phương đều không có mở miệng trước, lặng yên một hồi lâu mới do Kỳ Thế Vãn phá vỡ.

“Thiên hạ gần nhất tựa hồ phi thường thái bình, hoàng thượng ngài thập phần rảnh rỗi ha...”

Kỳ Thế Vãn vừa mở miệng chính là giết người không cần dùng dao, so với bộ dáng ôn hòa bên ngoài hoàn toàn bất đồng, việc này làm cho Bảo Bảo có cái nhìn mới về hắn.

Nên nói là hắn cả gan làm loạn, hay là do có chỗ dựa vững chắc?

Thái độ với hoàng đế như vậy thật sự quá bất kính đi.

Nhìn thấy nghi hoặc trong đáy mắt của Bảo Bảo, Độc Cô Tuyết mang sự thật nói ra.

“Hai người bọn họ từ nhỏ cùng ta lớn lên, là bằng hữu cả, chúng ta quan hệ rất tốt.”

Liếc Độc Cô Tuyết, Bảo Bảo phi thường bất mãn, dám giấu nó sao! Hơn nữa còn là tình báo trọng yếu như thế!

Nói như vậy, cho dù nó không ra tay hai người kia đều sẽ đứng ở phe chúng ta?

Độc Cô Tuyết gật đầu.

Mặc dù kết quả là chắc chắn, nhưng lúc hắn vừa nghe đến kế hoạch của Bảo Bảo đã cảm thấy phi thường thú vị, cho nên mới giấu đi một ít sự thật để trả thù bọn họ, ai bảo bọn họ từ nhỏ đã hợp lại một phe nhằm vào hắn.

Hơn nữa hắn cũng không nghĩ kế hoạch của Bảo Bảo lại thành công như thế, vừa nghĩ tới bộ dạng chật vật của hai người kia, Độc Cô Tuyết thầm sung sướng dưới đáy lòng.

Nguyên lai nó đều là toi công suy nghĩ!

Trong mắt Bảo Bảo cũng bốc lên ngọn lửa phẫn nộ, mặc dù không tức giận việc Tuyết giấu diếm, nhưng phải lên mặt một chút cho Tuyết biết tay mới được.

Tầm mắt cùng hai người kia tương giao, lập tức tìm được đồng bọn.

30. Chương 30

Đang lúc Độc Cô Tuyết cố gắng phê duyệt xong một núi tấu chương, ba người kia lại ngồi sung sướng, vừa ăn vừa thưởng lượng tìm cách chinh Độc Cô Tuyết.

Vũ Mục cùng Kỳ Thế Vãn bởi vì bị lừa nên nói kế hoạch có bao nhiêu ác liệt thì có bấy nhiêu ác liệt, Bảo Bảo thiện lương của chúng ta vừa nghe xong đương nhiên liền mềm lòng, hơn nửa ngày mới chọn ra được một biện pháp.

“Như vậy có hay không quá đáng?”

Bảo Bảo còn đang do dự, nó muốn xuất cung đi chơi vài ngày nhưng lại không yên lòng về Tuyết, hơn nữa hiện tại còn đang mang thai lại càng lo lắng hơn.

“Không có chuyện gì, ở trong phủ ta đổ ai dám ra tay với người, ta sẽ bảo vệ người cùng tiểu bảo bảo, theo ta nghĩ, trong hoàng cung còn nguy hiểm hơn, đám tần phi kia chỉ cần ra tay vài cái người liền thảm.”

Bảo Bảo nghe hắn nói cũng đứng, trong nội tâm cán cân dần dần nghiêng về một bên.

Kỳ Thế Vãn nhìn thần sắc của Bảo Bảo, biết ngay là đại công cáo thành, ha ha, cuối cùng cũng xong nha, chỉ cần mang Bảo Bảo ra cung đến phủ hắn chơi vài ngày, thứ nhất là an toàn, thứ hai, tất nhiên là có thể khiến tên hoàng đế hỗn đản kia tức chết, làm cho hắn ném thử nỗi khổ tương tư.

“Nhưng Tuyết chắc chắn sẽ không đồng ý...”

Cũng phải, theo như trình yêu thương Bảo Bảo của Độc Cô Tuyết, kế hoạch này muốn thành công thực sự là khó như lên trời, làm sao mới có thể thuyết phục hắn bây giờ?

Ba người ngồi cùng một chỗ tự hỏi, Bảo Bảo cảm thấy có chút đói, liền gọi cung nữ bưng chén nước quả lên, uống một ngụm nhỏ, nhưng vì quá ngọt nên cũng không uống nữa.

Đột nhiên, nó cảm thấy bụng bắt đầu đau, môi đều trắng không còn chút máu.

“A, đau quá! Mau... Truyền thái y!”

Kỳ Thế Vãn cảm thấy không đúng, lập tức gọi người đi tìm thái y, đồng thời cẩn thận ôm lấy Bảo Bảo đặt lên giường.

Bảo Bảo ôm lấy bụng, mồ hôi lạnh từ trên trán chảy xuống, nhưng trong nội tâm lo lắng hơn... Con của nó.

Chẳng lẽ là động thai?

Kỳ Thế Vãn cùng Vũ Mục liếc mắt nhìn nhau, lập tức bác bỏ khả năng này, lúc trước không phải rất khỏe sao, sao tự nhiên lại đột ngột đau?

Là chén nước quả kia!

Bọn họ đột nhiên nghĩ đến Bảo Bảo có uống qua một ngụm, đúng vậy, những vụ kê đơn trong hoàng cung là vô số kể, bọn họ làm sao có thể vô ý như thế!

Thái y vội vàng chạy vào phòng, bắt mạch xong, lập tức lấy ra vài viên dược cho Bảo Bảo ăn, nhìn bé có chút tốt hơn liền viết thang thuốc bảo cung nữ đi bốc.

Mà Độc Cô Tuyết sau khi nhận được tin cũng lập tức chạy đến, chứng kiến bộ dạng thống khổ của Bảo Bảo hận không thể vì bé mà chịu đựng thay!

“Đây là chuyện gì hả!?”

Hắn hạ thấp thanh âm, lại giấu không được cuồng nộ trong giọng nói.

“Nhìn bệnh trạng, là bị hạ thuốc sẩy thai, cũng may liều thuốc rất ít, đã bình thường lại rồi.”

Thái y nói như vậy, càng làm Kỳ Thế Vãn chắc chắn suy đoán lúc trước.

“Chén nước quả vừa đưa lên khi nãy đảm bảo có vấn đề.”

Độc Cô Tuyết nắm chặt tay của Bảo Bảo, đau lòng không thôi, Bảo Bảo ở cạnh hắn mà lại gặp phải chuyện như vậy, bản thân hắn sợ sẩy đến mức làm cho người khác có dịp ra tay, hết thấy đều lại sai lầm của hắn!

“Để cho Bảo Bảo đến phủ của ta ở đi, hiện tại triều đình cùng trong cung đều không yên ổn, ở lại chỗ này rất nguy hiểm...”

Độc Cô Tuyết vốn định phản đối, nhưng lo lắng lại xảy ra chuyện như vậy, cuối cùng vẫn là đáp ứng.

Trong khoảng thời gian không có Bảo Bảo ở đây, hắn nhất định phải hảo hảo thanh lý hậu cung, vì người thương của hắn, cũng vì dẹp đường cho hài tử của hắn...

31. Chương 31

Rời khỏi hoàng cung, khó chịu chỉ có Độc Cô Tuyết, Bảo Bảo nha, khó được ra bên ngoài hô hấp không khí mới mẻ, cao hứng đến mức mặt mày hớn hớn, mang vị tiểu công kia đang ai oán trong cung quảng ra sau đầu.

Phủ đệ của Kỳ Thế Vấn rất lớn, phong cảnh cũng thanh u yên lặng, rất thích hợp tĩnh dưỡng.

Bảo Bảo còn chưa vào phủ, Kỳ Thế Vấn đã mang tiểu viện dùng để chiêu đãi khách quý sửa soạn một phen, phái thêm vài nha hoàn, về vấn đề an toàn nha, bên người Bảo Bảo có Di Nhiên là cao thủ, lại còn thêm vài tên ám vệ, đương nhiên không có vấn đề.

Chờ đến chỗ ở, Bảo Bảo lập tức thích nơi này.

Cũng không phải rất lớn, nhưng mà rất khác biệt, phía Bắc ánh sáng chiếu rọi, chung quanh hoa cỏ sinh trưởng, mộc mạc mà u nhã, ở trong đó tất nhiên là vô cùng thích ý.

Sờ lên bụng của mình, tiểu bảo bảo gần đây đã bắt đầu nghịch ngợm, thỉnh thoảng đá nó vài cái, mặc dù có chút đau, nhưng lại khiến lòng nó vui sướng.

“Người cứ ở chỗ này vài ngày a, có cái gì cần, cứ phân phó cho hạ nhân là được rồi.”

Kỳ Thế Vấn cẩn thận bảo hạ nhân mang da lông bao lấy góc bàn cùng các vật bén nhọn khác, để ngừa lúc Bảo Bảo không cẩn thận chạm phải.

Ở đâu có nhiều da lông như vậy ư, ha ha, chưa nghe qua lông dê lấy từ trên thân dê (đồ dành cho bé thì từ chồng bé cung cấp) sao?

Đương nhiên là do vị kia trong nội cung đưa rồi.

Sau khi ở lại, Bảo Bảo mặc dù có nhớ Độc Cô Tuyết, nhưng, hơn thế nữa, nó càng đam mê việc may quần áo cho con/

Mặc dù biết đây sẽ là đại hoàng tử, cũng có thể là đứa con duy nhất của Tuyết, trình độ được sủng ai tuyệt đối không lo thiếu quần áo, nhưng, nó chính là muốn tự mình làm vài bộ cho bảo bối của mình.

Cái áo nho nhỏ, mũ quả dưa be bé, chất liệu vải thượng đẳng, qua vài ngày cố gắng, tay nghề của Bảo Bảo càng lúc càng thuần thục.

Mà khi bé tìm được phương pháp giết thời gian, nhưng là, có một vị khác trong cung, không thể sống sung sướng được như thế.

Độc Cô Tuyết hàng đêm chần chờ ối chiếc thật sự rất khó ngủ, nghĩ đến người thương không ở bên người, hận không thể lập tức chạy đến chỗ Bảo Bảo, ôm lấy bé cùng nhau ngủ.

Nhưng nghĩ là nghĩ, sự thật luôn tàn khốc, ban ngày hẳn bị vô số tấu chương bao phủ, buổi tối còn muốn đốt đèn làm khuya, nghĩ cách làm thế nào uốn nắn những đại thần tàn phi đang nhắm vào Bảo Bảo, chờ đến lúc đi ngủ thì, ai, khó có thể đi vào mộng đẹp a.

Vài ngày trôi qua, trên mặt liền có thêm hai hàng đen đen cong cong dường mắt, làm cho mọi người muốn cười nhưng lại không dám cười ra, nhìn đến mức vất vả a.

Đương nhiên, cố gắng của hắn cuối cùng cũng có hồi báo, tại nửa tháng trước khi Bảo Bảo sinh, trong hoàng cung triều đình trên dưới cũng được thanh lý không sai biệt lắm, tiếp theo, tất nhiên là nghênh đón Bảo Bảo trở lại, chờ đợi bé sinh con a...

32. Chương 32

“Tuyệt...”

Thanh âm nhẹ nhàng ôn nhu, mềm mại non nớt, ngọt ngào như là mật đường, vào thẳng nội tâm của Độc Cô Tuyệt.

Hắn xông lên phía trước ôm chặt lấy Bảo Bảo, hơn một tháng không thấy, hắn nhớ Bảo Bảo muốn chết!

Không để ý Vũ Mục cùng Kỳ Thế Vấn bên cạnh, hắn hôn lên cặp môi đỏ mọng của Bảo Bảo, những ngày này, hắn cảm giác thật là khổ a, thậm chí hơn chính là, còn không thấy được Bảo Bảo, quả thực chính là cực hình!

Nhưng thời gian hắn khổ vẫn còn, nửa tháng nữa là Bảo Bảo sinh, nửa tháng này, hắn nên không chế mình không đi đụng Bảo Bảo.

Chờ Bảo Bảo hồi cung, mới phát hiện, thật sự là đại biến động.

Những phi tử đã từng đến tìm nó phiền toái cũng không thấy nữa, hậu cung trống rỗng, làm cho nó rất là kinh ngạc.

“Đa số ta đã cho xuất cung, còn có một vài người không chỗ nương tựa, ta để cho các nàng ở lại hậu cung, sẽ không tạo thành uy hiếp đối với người.”

Nghe Độc Cô Tuyệt hơi hột nói, Bảo Bảo cảm động đến rơi lệ.

Làm như vậy, Tuyệt đã phải chịu rất nhiều áp lực a!

Chỉ vì cho nó cùng hài tử một nơi an ổn, chỉ vì cho bọn nó một cái chứng minh của tình yêu, cố gắng của Tuyệt, không phải là nó có thể nghĩ ra được!

“Thực xin lỗi, ta cái gì cũng đều không thể giúp được!”

Bảo Bảo ghen ngào nói, tựa ở trong lòng Độc Cô Tuyệt.

“Ai bảo người không có làm gì!” Độc Cô Tuyệt hôn lấy nước mắt trên mặt Bảo Bảo, “Sự hiện hữu của người chính là động lực lớn nhất với ta a! Nếu như không phải nghĩ đến người cùng tiểu bảo bảo, ta tuyệt đối làm không được những việc này...”

Cảm động, vui sướng bắt đầu bành trướng trong lòng, Bảo Bảo nhìn người yêu trước mắt, lần nữa cảm tạ trời xanh ban ân, đã cho nó gặp được Tuyệt!

Những ngày tiếp theo, Bảo Bảo an tâm chờ đến ngày sinh, còn Độc Cô Tuyệt, thì tìm kiếm danh y vì Bảo Bảo đỡ đẻ.

Phải biết rằng, Bảo Bảo thân là nam nhi, sinh như thế nào cũng là một vấn đề lớn!

Vì việc này, Độc Cô Tuyệt cứ loay hoay, dùng thật lớn công sức mới tìm được một thần y nổi danh trên giang hồ, nghe nói y cũng đã từng vì nam tử đỡ đẻ, đa đa thiếu thiếu, cũng làm cho Độc Cô Tuyệt an tâm chút ít.

Mang đối phương vào trong cung, hết thầy đã chuẩn bị xong, mọi người tâm trí căng thẳng, chờ đến thời điểm Bảo Bảo sinh...

33. Chương 33

Đáng lý ra còn vài ngày nữa mới đến lúc sinh, nhưng do một gã thích khách bất ngờ ám sát nên Bảo Bảo bị động thai khí, đầu đầy mồ hôi lạnh mà ôm lấy bụng, đang vô cùng đau đớn!

“Kiên trì một chút, thái y đang trên đường đến đây!”

Nắm chặt lấy tay của Bảo Bảo, Độc Cô Tuyết đau lòng mà xoa xoa, móng tay của Bảo Bảo bấu chặt vào tay hắn, để lại từng vết máu, có thể thấy được, đau đớn này có bao nhiêu kịch liệt!

Độc Cô Tuyết nhìn thân thể nhỏ bé và yếu ớt của Bảo Bảo lại phải thừa nhận đau đớn như vậy, vừa tự trách, vừa áy náy, đều là vì tính ích kỷ của hắn, chỉ vì hắn muốn một hài tử mà lại khiến cho Bảo Bảo phải nhận lấy sự thống khổ tột cùng này!

“Con..... Chúng ta.....”

Bảo Bảo lắc đầu, cắn chặt môi dưới, sắc mặt trắng bệch đến mức làm cho người ta sợ hãi, ngay cả nói một câu cũng không hoàn chỉnh.

Chỉ Độc Cô Tuyết mới hiểu ý của bé, có một hài tử kế thừa hai người, đây là tâm nguyện của cực cực, cho dù có thống khổ bao nhiêu đi nữa, bé cũng vui vẻ nhận lấy!

Đợi cho thái y cùng vị thần y trong giang hồ đến thì Bảo Bảo đã muốn đau đến mức lâm vào tình trạng nửa tỉnh nửa mê.

Độc Cô Tuyết gắt gao canh giữ ở bên cạnh bé, tiếp thêm sức mạnh cho bé!

“Đem thứ này cho hắn ăn hết.”

Thần y mặt lạnh đến gần bên giường, đưa cho Độc Cô Tuyết một viên thuốc, Độc Cô Tuyết cầm lấy, lo lắng hỏi về được hiệu.

“Thứ này có tác dụng gì?”

“Làm cho hắn có thể bảo trì thanh tỉnh.”

Âm thanh lạnh như băng của đối phương làm cho Độc Cô Tuyết trong lòng chấn động, nếu là thanh tỉnh thì Bảo Bảo phải thừa nhận lấy thêm bao nhiêu thống khổ nữa a!

Hắn như thế nào cũng không thể hạ quyết tâm mang được đút cho Bảo Bảo được.

“Nếu hắn không ăn, sẽ rất khó dựa vào sức lực của bản thân để sinh hạ, cứ như vậy, cả hai người đều rất nguy hiểm!”

Độc Cô Tuyết nghe vậy, nhất thời không thể làm ra quyết định, thế nhưng thần chí đang hỗn loạn Bảo Bảo lại nghe rất rõ!

Nếu không ăn, hắn sẽ mất đi đứa con!

Không có lo lắng đến an nguy của bản thân, Bảo Bảo chỉ nghĩ đến hài tử trong bụng, hít sâu một hơi, nuốt lấy viên thuốc trong tay Độc Cô Tuyết, nuốt xuống.

Lập tức cảm thấy thanh tỉnh rất nhiều, nhưng mà thống khổ lại càng thêm nặng nề.

Nửa người dưới đau không thể tả được, dù gì, sinh con là của nữ nhân, mà nó thân là nam tử, muốn sinh hạ đứa bé này, nhất định phải trả giá gấp bội!

Đau đớn như muốn tê tâm liệt phế nó, chỉ vì nuốt viên thuốc kia, nó không thể như lúc trước mà chạy trốn vào trong hôn mê, chỉ có thể cố gắng mà đối mặt!

Nhớ lại lần đầu tiên thấy Tuyết cho đến cuộc sống hạnh phúc hiện tại, Bảo Bảo cắn chặt răng nói cho chính mình, nhất định phải tiếp tục chống đỡ!

Bọn hắn, còn có hạnh phúc ở tương lai a!

34. Chương 34

Độc Cô Tuyệt khẩn cầu ông trời đừng làm cho Bảo Bảo thống khổ thêm nữa, nhưng cục diện lại ngày một tệ hơn.

Giằng co hơn một canh giờ, hài tử vẫn chưa được sinh ra, mà Bảo Bảo đã nhanh đến cực hạn.

Nếu không phải nó cố gắng chống đỡ thì cũng đã sớm ngất đi!

Mặc dù như vậy, nhưng tình huống vẫn ngày càng xấu hơn.

“Xem ra là khó sinh.”

Nhóm thái y lau lau mồ hôi lạnh đang không ngừng toát ra trên đầu, hướng Độc Cô Tuyệt bẩm báo.

Độc Cô Tuyệt tâm phát lạnh, khó sinh!

Nếu cứ tiếp tục như vậy, không những hài tử sẽ mất, mà ngay cả Bảo Bảo cũng sẽ chết!

Hướng phía thần y xin giúp đỡ, đã thấy hắc xuất ra một bộ ngân châm.

“Đi lấy một chén canh nhân sâm đến cho hắc uồn.”

Hắc không mang theo bất cứ tia cảm tình nào mà nói, bọn hạ nhân lập tức làm theo, rồi mới xoay sang hướng Độc Cô Tuyệt, cho hắc một cái lựa chọn gian nan.

“Hắc sẽ không tự mình sinh được, phải dùng đến ngoại lực giúp đỡ, việc này sẽ rất thông khổ, nếu chịu không nổi, cả hai sẽ chết. Nhưng nếu vẫn tiếp tục như vậy, kết cũng cũng là hai người đều chết, người chọn đi.”

Một tiếng kia như một vết đâm vào trong lòng đan thống khổ của Độc Cô Tuyệt!

Hắc có thể lựa chọn sao ?

Độc Cô Tuyệt lộ ra một nụ cười khổ còn khó coi hơn cả khóc, nắm chặt lấy tay của Bảo Bảo, hướng đối phương gật đầu.

Một khi ông trời đã cho bọn hắc hy vọng như vậy chắc chắn cũng sẽ không nhẫn tâm phá đi!

Đứa bé này là kỳ tích mà bọn hắc trông mong đã lâu, ngàn vạn lần đừng làm cho bọn hắc tuyệt vọng!

Hắc nguyện ý dùng tất cả để trao đổi lấy sự bình an của Bảo Bảo và đứa bé...

Sau khi nhận được sự đồng ý, thần y đi đến bên cạnh Bảo Bảo, tiếp nhận chén canh từ bọn hạ nhân, uy Bảo Bảo uống xong, sử dụng ngâm châm bảo vệ tâm mạch, hy vọng có thể giúp Bảo Bảo chống đỡ qua trận họa kiếp này.

Rồi mới nhẹ nhàng mà châm lên bụng của Bảo Bảo, đau nhức lập tức ập đến, so với lần trước còn càng mãnh liệt, Bảo Bảo vận vẹo khuôn mặt, phát ra tiếng la làm cho lòng người đều đau!

Một cái, hai cái, ba cái...

Lần sau so với lần trước càng đau, một tiếng so với một tiếng càng thâm như muốn xé rách tâm của từng người ở đây.

Độc Cô Tuyệt tay nắm thành quyền, máu tích từng giọt chảy xuống, nhưng hắc không có phát hiện, toàn bộ tâm thần của hắc đều đặt trên người của Bảo Bảo!

Khổ hình nhưng vẫn chưa chấm dứt, đứa bé vẫn chưa có dấu hiệu sinh ra, tất cả mọi người đều không đành lòng mà quay đầu đi, ngay cả Độc Cô Tuyệt đều tuyệt vọng.

Một lần cuối cùng!

Thế lực cùng nghị lực của Bảo Bảo không thể tiếp tục được nữa, đây là thời điểm máu chốt!

Dùng hết khí lực toàn thân, đứa bé cuối cùng cũng động đậy, muốn thoát ly cơ thể mẹ, nhưng như vậy vẫn không đủ!

Ánh mắt Bảo Bảo bắt đầu ảm đạm, nhưng đúng lúc này, Độc Cô Tuyệt vọt lên, dùng sức đè xuống...
Ổ trong thống khổ như tê tâm liệt phế, cuối cùng cũng nghe được tiếng khóc to rõ của đứa bé...
Bảo Bảo vui mừng yên lòng mà nhắm lại hai mắt...

35. Chương 35

“Nên đặt tên cho đứa bé là gì đây?”

Bảo Bảo ôm lấy hài tử, rúc vào trong lòng của Độc Cô Tuyệt, lòng tràn đầy vui sướng.

“Độc Cô Kỳ, Kỳ ý như mĩ ngọc, lại có bất phàm, tốt đẹp, đứa bé này chính là lễ vật đẹp đẽ nhất mà ông trời ban ân cho chúng ta, tương lai nhất định sẽ trở thành châu báu.”

Độc Cô Tuyệt sùng nịch niết lấy khuôn mặt nhỏ nhắn mập mạp của đứa bé, làn da nộn nộn đến mức có thể niết ra nước làm cho hần yếu thích không thôi.

“Độc Cô Kỳ...”

Bảo Bảo lặp lại một lần nữa, rất vừa lòng tên này.

Thống khổ đã qua đi vào mấy ngày trước, hạnh phúc thật sự cuối cùng đã đến làm cho nó muốn rơi lệ.

Mỗi sáng sớm, vừa mở mắt ra đã thấy đến khuôn mặt ngủ say của hài tử và vợ mình, đây là như thế nào hạnh phúc a!

Bình thần lại ngân nga, thấm đến đáy lòng ngọt ngào.

Bảo Bảo vươn tay đến bên khóe miệng của hài tử, lau đi nước miếng đang chảy ra, lại bị tiểu bảo bảo ngậm lấy, “Chụt chụt” mút vào không ngừng.

Cái miệng hồng hồng đo đỏ của tiểu bảo bảo cứ mấp máy không ngừng, cái mũi thì run run, miến bàn có bao nhiêu đáng yêu!

Bảo Bảo nhìn không được mà hôn một cái thật to, lại khiến cho Độc Cô Tuyệt ở một bên có chút ghen tị.

“Ta cũng muốn!”

Độc Cô Tuyệt kêu la kháng nghị, làm cho Bảo Bảo cảm thấy mình như có đến những hai người con trai.

Mím cười, Bảo Bảo tặng cho hần một cái hôn môi, khó gặp được Tuyệt trẻ con như vậy, làm cho nó vừa vui sướng vừa kỳ lạ.

Một nhà ba người, ở trong ngự hoa viên cùng nhau hưởng thụ ánh nắng ấm áp rực rỡ, tràn đầy hạnh phúc...

Trải qua một thời gian ngắn, đến ngày chọn vật đoán tương lai của tiểu bảo bảo, mọi người tụ tập lại, đoán xem hoàng đế tương lai của Thiên Thần hoàng triều sẽ lựa chọn thứ gì.

Dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, tiểu bảo bảo vẻ mặt tự nhiên, bò qua bò lại, cũng không vội vàng cầm lấy thứ gì, tựa hồ như đang đợi mục tiêu xuất hiện.

“Cộp cộp”

Bên ngoài truyền đến tiếng bước chân dồn dập, cửa “!” một tiếng bị mở ra, người đến đứng là Huy nhi, trước đó xảy ra vài việc nên đến hơi trễ, nếu không hần cũng sẽ không đến lúc trọng yếu như thế này mới chạy tới.

Độc Cô Kỳ nhăn tình sáng lên, thân hình mập mạp ngắn ngủn bắt đầu di động, cánh tay nhỏ bé múa may, nắm chặt lấy Huy nhi, không chịu buông ra, như là cuối cùng đã tìm thấy trân bảo.

Ở vô số người ngạc nhiên, hai người bắt đầu rồi tương thân tương ái tứ chi trao đổi.....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-de-de-cua-hoang-de>